

Noord Oost USA 2007

Fall Foliage in the USA

**Albert en
Monique**

Van Amsterdam naar Newark

Posted on [2 oktober 2007](#) |

Â

Hallo allemaal, vanuit een zonovergoten en zeer aangenaam Newark, New Jersey. We hebben een prima vlucht gehad, met nogal wat turbulentie, maar niet genoeg om het eng te maken. Gewoon af en toe opletten of de koffie in de kopjes bleef, verder niets bijzonders. De nieuwe Airbus 330-200 is een prachtig toestel met een prima World Business Class.

Vanmorgen om kwart over 5 ging de wekker en om 6 uur zaten we samen in onze Chrysler 300C (hoe Amerikaans!). Niemand wakker gemaakt, gewoon lekker gisterenavond al afscheid genomen van de paarden en de kinderen. We hebben geen momentje file gehad en om half acht stond de auto op Lang

Parkeren, stond ik al een tijdje met de bagage in de vertrekhal en sloot Albert mee aan bij de bagage-afgifte. Ook daar geen wachtrij, we konden zo doorlopen. In de business-classlounge midden op Schiphol was het ongelooflijk druk, er stond een bordje 'full' met een verwijzing naar de lounge op de F-pier. Wij daar maar heen en lekker op het gemakje een ontbijtje genuttigd, heerlijk vers fruit en yoghurt erbij!

We konden daarna een flinke wandeling maken, want van F naar D47 is ongeveer heel Schiphol over, maar dat mocht de pret niet drukken, we waren fit genoeg op de vroege morgen. Onderweg hebben we nog een heel speciaal 'Albert-en-Monique-presentje' gekocht voor Petra in Vienna. En nee, we verklappen niks, maar wisten wel heel precies wat we wilden al voor we van huis gingen!

Het boarden ging allemaal niet zo vlot, de security was laat en uiteindelijk vertrok ons toestel ook pas om 10.45 uur in plaats van om 10.20 uur. Onderweg was het zoals altijd: beetje muziek luisteren, een beetje film kijken, stukje Mr. Beans Holiday, een luisterboek luisteren en vooral ook heerlijk dutten! Het was een super ontspannen vlucht. Het diner wordt tegenwoordig elke maand door een ander toprestaurant verzorgd voor de business class. Ons diner was gemaakt door de kok van De Jonge Dikkert in Amstelveen. We kregen vooraf een geitenkaasje met artisjokken en zongedroogde kerstomaatjes in een basilicovinaigrette. Daarbij een frisse salade en een broodje en als hoofdgerecht was er keus uit lam uit de Beemster, boerderijhen of tilapilafilet. Wij zijn altijd voorzichtig met alles wat uit de Beemster komt en vis hoort te zwemmen, dus gingen we voor de kip. Heerlijk, met kastanjechampignons, jus van truffels en haricoverts met knolselderij en zoete aardappel. Het dessert was een stukje ijs met chocolade, fruit of een kaasplankje. Albert ging zoals altijd voor de kaas, ik nam het ijs.

Geloven jullie me als ik zeg dat we een paar uur later nog een heerlijk maaltje kregen? Toch is het zo. Er heeft eens iemand op het AA-forum gezegd dat het hem geen bal interesseert wat ander eten op reis en dat dat niet in een reisverslag hoort. Die persoon kan vandaag afhaken, want ik schrijf daar dagelijks over! Ons laatste maaltijd aan boord was een voorgerechtje van twee kleine hapjes met ei, kruidenkaas en een champignonnetje en nog iets met vis, als hoofdgerecht een mini-pizza van drie soorten kaas (Albert) of gerookt vlees (Monique) en als dessert koffie-bavarois met sinaasappel en slagroom. Voila! Het was geweldig.

Op Newark liep het als een zonnetje. Een akelig lang eind lopen naar immigrations, maar gelukkig hadden we priority en waren we als een van de eersten bij de koffers. Al voor ik het karretje had, had Albert alle drie de

koffers van de band en konden we ook weer zonder enig commentaar, hup, zo door de douane. En toen werd het even zoeken naar de hotelshuttles. Met de gratis Airtrain reden we naar P4, waar we met de courtesey-telefoons belden naar het Hilton en waar na een kwartiertje onze shuttle kwam. Heerlijk zitten wachten in het zonnetje! Het leven is goed, of niet?

Zojuist heb ik gedoucht, Albert ligt even op bed te rusten, want ja, De Hoogstraat leest mee, toch? En als grote verrassing kregen we net een telefoontje hier van Road Bear, de camperverhuurder. We hadden gisteren gebeld en gevraagd om een vroege ophaaldienst, maar nee, dat kon pas na 12 uur. Jammer, want zo is je halve vakantiedag weg en we willen zeker drie uur rijden om uit de drukte van New York weg te zijn en ook nog alle boodschappen doen. En dan gaat dus de telefoon, kijk je raar, want je verwacht wel je mobiele toestel, maar de hoteltelefoon? Ik nam voorzichtig op en de dame aan de andere kant vroeg naar 'Mrs. Times'. Nou, dat ben ik wel zo'n beetje! Morgenochtend, 9 uur!! Yes, dat is een meevaller. We zijn blij.

En nu is het bij jullie al dik 9 uur geweest en hier pas 3 uur in de middag. We gaan zo eens een kop koffie drinken beneden of zo. Het is nog lang voor het ook hier een beetje bedtijd is ....

Na het ontbijt ....

Posted on [3 oktober 2007](#) |

Zo, het eerste Amerikaanse ontbijt zit er weer in. Lekker! Na een onrustige, maar best gezellige nacht barst je echt van de honger. Albert sliep als eerste gisterenavond, maar zelfs ik lag al om half zeven plaatselijke tijd te knorren. En ja, dan is het geen wonder dat om half twee 's nachts de eerste al weer achter de laptop zit. Met wat bloggen, foto's bewerken, foto's online zetten, kopje koffie zetten, lekker praten, weer even een dutje doen, weer kletsen, douchen en aankleden, was het dan toch eindelijk half zeven. Tijd voor ontbijt! Zoals bijna nergens hier in dit land, was ook hier het ontbijt niet inbegrepen, maar er was wel een uitstekend ontbijtbuffet. Ook de kaart zag er geweldig uit, maar wij kozen er toch voor om zelf langs het buffet te gaan. De gebakken aardappels en witte bonen mogen mij gestolen worden, evenals die vieze witte 'gravy' die ze hier zo lekker vinden, maar verder, jammie! Scrambled eggs, bacon, French Toast (mijn favoriet!) met maple syrup, gerookte zalm met kappertjes, vers fruit, yoghurt, cornflakes, het was er allemaal! Ik heb van een heleboel dingen een beetje op. Voorlopig kunnen we er weer tegen. Samen met de uitstekende bak (jawel, zeg maar bak) sterke koffie kan je er na zo'n ontbijt tegenaan. Nu is het wachten op 'het busje'.

Je moet het maar durven in dat verkeer!

Posted on [3 oktober 2007](#) |

Â

En zo werd het wachten op het busje best nog lang wachten ... De afgesproken negen uur werd niet gehaald, wij hebben vanaf die tijd buiten op een bankje voor het hotel heerlijk auto's en mensen zitten kijken. Het was dik half tien voor het busje van Adventure On Wheels voor kwam rijden. Geen keurig busje met het Road Bear-logo erop trouwens, het is duidelijk dat Road Bear in New York zijn zaakjes uitbesteed aan Adventure On Wheels. Dit bedrijf verhuurt ook gewone personenauto's.

In het busje zit een Duits echtpaar en met z'n vieren worden we via een hoop tolwegen naar Middletown in New Jersey gebracht. Onze chauffeur, een Zwitser, zoals bijna al het personeel bij Road Bear, kan zo doorrijden bij de tolpoorten. Hij gaat door de poortjes van EZ Pass. We vragen hem waarom het op de ene baan richting New York zoveel drukker is als op de andere. Het blijkt dat de rechterbanen voor auto's, trucks en bussen zijn, maar dat op de linkerbanen (en dat zijn er ook een stuk of vier nog) alleen maar personenwagens mogen. Goed om te weten voor straks!

Na een drie kwartier, waarvan een behoorlijke rit door het platteland van New Jersey, stoppen we bij Adventure on Wheels. Het is weer drie keer niks, de kantoren van Road Bear in Los Angeles en San Francisco zijn al houten schuren, dit is helemaal een rommeltje. Hier en daar een keurig glimmende camper, een paar auto's en een kantoortje waar je voor je verdriet de hele dag niet zou willen zitten. Chris neemt ons mee naar binnen en stelt ons voor aan Diane. Hij gaat de Duitsers uitleg geven over hun camper, een 30/31 C-klasse en wij gaan met Diane de papierhandel doen. Diane is een heel aardig mens, wij kennen natuurlijk alle formulieren al, dus daar zijn we snel mee klaar. Wel valt ons iets heel anders op ... er staat daar buiten nog zo'n zelfde camper als waar wij mee op pad gaan en ik herken het kenteken! Dit is 'onze' camper van onze reis aan de Westkust van dit voorjaar. Chris zegt dat dat niet kan, Diane zoekt het op en zegt dat deze toch waarschijnlijk niet aan de Westkust geweest is, maar ik hou mijn twijfels. Later ga ik weleens kijken in mijn fotoarchief.

Diane vraagt ons waar we afgezet willen worden na het inleveren van de camper, zij brengen je tot Newark Airport, maar verder gaan ze niet. Wij willen naar ons hotel in Manhattan en zagen de bui al hangen om met dan zeker wel vier stuks bagage (sssstttt ...) van de shuttle in de taxi te moeten en alles te moeten uitzoeken. Zij zegt dat ze voor 150 dollar een auto kan regelen die ons in Manhattan voor de deur van ons hotel kan afzetten. Tja, dat is wel twee keer zoveel als wat een taxi vanaf Newark kost, maar wel ideaal! En ach, wat kost een dollar nou tegenwoordig. We besluiten het te doen en Diane belt de man meteen op om de afspraak vast te leggen. Wij wachten ondertussen op de rondleiding van de Duitsers en Diane is inmiddels druk bezig met het lezen van onze website.

Uiteindelijk komt Chris toch ook voor ons. We lopen een rondje rond de camper en Chris noteert alle butsjes, deukjes en krasjes die er in zitten. Het zijn er heel wat, al zie je ze op het eerste gezicht niet. Allemaal minimale kleine schades, maar je ziet dat zo'n camper na een heel seizoen gewoon al wel beschadigd is. Hij ziet er verder helemaal prima uit hoor, van binnen ook, mankeert niks aan, alleen de koelkast is niet goed schoon. Albert is kritisch en duidelijk: dit kan niet. Dus wordt er direct weer een knul ingestuurd om zijn werk deze keer goed te doen. Eerlijk is eerlijk: Road Bear service is superservice, maar de schoonmaak heeft hier een paar kleine steekjes laten vallen. Gelukkig zijn ze heel klein en zijn we verder we helemaal happy met onze camper. Hij heeft dik 16000 mijl gelopen.

Om twaalf uur rijden we eindelijk de weg op en gaan we eerst even naar een supermarkt. Binnengekomen blijkt dat we fout zitten, deze Rite Aid is een drogisterij met een beetje eten. We kopen wat non-food spul als toiletpapier, water, afwasmiddel en dergelijke en besluiten ons verder om boodschappen niet druk te maken. We moeten de drukte van New York in en daar zijn we

liefst zo vroeg mogelijk doorheen. Eerst boodschappen doen betekent in de spits terecht komen. Mijn keurig uitgezochte Wal Mart dichtbij de verhuur vergeten we dus maar snel, we zullen er best nog ergens een zien. En zo gaan we op pad, na een blokje verkeerd gereden te zijn, gaan we door de tolpoorten Interstate 95 op. We hebben vandaag volgens planning 145 mijl te gaan en we blijven de hele dag op deze Interstate, al blijkt later wel dat we toch wel erg goed op moeten letten. Al blijft de naam hetzelfde, hij splits regelmatig, je verandert vaak van baan, je moet opletten waar de vrachtwagens mogen komen (daar horen wij bij) en vooral bij de tolpoorten is het op tijd opletten in welke rij je moet.

Na de bekende camper (ja ja, ik ben ervan overtuigd) komt vandaag toeval nummer twee. Wij rijden om net na half een langs Newark en zien daar het KLM-toestel aan dezelfde gate staan waar wij gisteren net rond die tijd ook stonden. Dit toestel moet net geland zijn, leuk dat we het daar nu zo zien. En dan wordt het langzaam drukker, drukker en nog veel drukker. We schuiven in de rij mee langs allerlei delen van New York die we van naam en televisie kennen. In Manhattan is het laaiend druk en rijden we continue onder viaducten door, rijen dik. De auto's schieten zo voor je camper langs om van baan te wisselen, het is een krioelend gekkenhuis en toch heeft het wel wat hoor. Albert geniet zichtbaar met volle teugen. Dit is weer ouderwets chauffeur zijn, hij zit te zingen en vergelijkt dit regelmatig met Napels of de rondweg rond Parijs. Ik vertrouw volledig op hem en neem alles in me op wat ik zie, geweldig vind ik het. Maar eerlijk is eerlijk, voor geen geld zou ik zelf met die grote bak door dit hectische verkeer rijden. Ik moet af en toe denken aan de kreet bij spannende of gevaarlijke proefjes bij scheikunde: 'don't try this at home!'. En zo is het maar net: als je niet een ervaren chauffeur bent en voor het eerst met zo'n camper op pad moet, zou ik dit absoluut niet aanraden. Ga dan eerst een nachtje op een camping in de buurt staan, wen aan die camper of plan je route zo dat je in elk geval niet direct hierin terecht komt.

Maar vooruit, het is kicken, het duurt lang en het is half twee geweest als we het gevoel krijgen dat we het ergste aan drukte gehad hebben. We rijden voorbij de Bronx en dan wordt het rustiger. We vervolgen onze weg en kijken links en rechts van de snelweg regelmatig uit na winkels, vooral naar een Wal*Mart. Wat een verschil met de westkust, daar zie je die grote palen met het teken erop bij heel veel afslagen, hier is het duidelijk heel anders. We zien veel bomen, de blaadjes beginnen duidelijk al te kleuren, er staan prachtige kerkjes in allerlei kleuren, de huizen zijn romantisch mooi, kortom: dit is al echt zoals we ons New England een beetje hebben voorgesteld. Weinig schreeuwerige reclames, veel sfeer.

We krijgen ondertussen wel trek en zitten al een hele tijd in de staat Connecticut. En dan, bij Milford, zien we ineens aan de verkeerde kant van de Interstate een Wal*Mart. We twijfelen geen moment, nemen de volgende afslag en op het gevoel rijden we terug richting waar de winkels zouden moeten zijn. Tot onze verrassing hoeven we niet eens terug via de Interstate, maar staan we er na een stukje door dit leuke plaatsje ineens voor. Tijd voor eten! Op de Wal*Mart staat een Subway-teken, dus dat komt mooi uit. We nemen samen een footlong wheat-brood met kip, kaas, sla, uien en tomaat. De kip en kaas zijn met het broodje even lekker in de oven gegaan en het smaakt heerlijk! Na deze late lunch shoppen we voor de nodige zaken en kijken we onze ogen uit naar alle Halloween-spullen. Leuk! Na Wal*Mart gaan we naar de naastgelegen supermarkt, waarvan de naam me ontschoten is. We kopen lekker verse spullen, vlees, brood, fruit, aardappeltjes, ijs en groenten. We kunnen er de komende dagen tegenaan. Als we terug in de camper komen is het wel al half vijf! Tjonge, zo'n eerste dag kost toch altijd veel tijd. Als we echt pas om 12 uur waren opgehaald bij het hotel, was het tamelijk hopeloos geworden om nog zo'n eind te rijden. Daarbij is het buiten klam warm. Een heel duidelijk verschil met wat wij gewend zijn in Amerika. De hitte aan de andere kant is aangenaam droog en doet je weinig, maar hier is het voor het gevoel een graad of 30, maar ook heel Hollands vochtig. Dat kan nog wat worden deze week. Gelukkig heeft ons rijdend huis een heerlijke airco.

We gaan op weg voor de laatste etappe naar Clinton, Connecticut, waar we gereserveerd hebben op Riverdale Farm Campsite. We gaan de Interstate af en rijden zo'n drie mijl langs een mooi klein riviértje over een kronkelige weg, dik in de bomen. Wow, het is hier mooi!! Geweldig, wat een natuur, wat een lieflijke sfeer, wat een mooie huisjes met allemaal een leuk stukje land met veel bomen. Hier zou je het best een weekje uithoudenÂ .... of een leven lang! We worden een beetje stil van zoveel schoonheid. Niet overweldigend, zoals de prachtige rotsnatuur van het Westen, maar warm, intiem, rustig. De campground is ook al zo mooi, tussen de bomen, met veel houten huisjes als kantoor, wasruimte en dergelijke. Het is hier goed toeven. We checken in en krijgen een plaatsje toegewezen op het uiterste puntje van de camping. Ik vraag de man naar WIFI en hij zegt dat dat geen probleem moet zijn. We zullen zien.

Nadat we op de plaats staan, midden tussen de bomen, Albert zag een grijs eekhoortje en de krekels zingen hier het hoogste lied, gaan we even rustig zitten voor een blikje fris. Daarna is het tijd om aan het werk te gaan. Albert sjouwt onze drie zware koffers naar binnen en gaat daarna zijn broodnodige rust nemen. Hij heeft een zware dag gehad en heeft zijn ontspanning absoluut nodig. Ik begin vrolijk met het uitpakken van de boodschappen die nog niet koel bewaard hoefden worden en ga dan aan de slag met de koffers. Lekker, deze camper is niet nieuw, ik weet wat handig is, ik weet hoe je het beste de

boel indeelt en al met al ben ik wel een dik uur bezig, maar dan is ook alles lekker op z'n plek. Op het laatste helpt Albert ook weer wat mee en om half acht is het hele huisje weer 'ons'. We zijn dan ook echt afgepeigerd, we zijn al hÃ©l lang wakker, vanaf half twee eigenlijk wel en dan is de dag erg lang. Tel erbij op dat het in Nederland ook zo'n half twee in de nacht is en dan voel je hoe tijdverschil je even kan slopen. We besluiten het warm eten lekker over te slaan en Albert bakt twee heerlijke grote rib-eye steaks. We hebben in supermarkt donkerbruin brood gevonden wat we erbij willen eten. Jak, dat brood smaakt naar pepermunt ... Het wordt dus een biefstuk zonder brood en de meegebrachte Nederlandse kaas gaat ook weer de koelkast in. Na het eten wassen we samen af, we maken het bed op met ons eigen gekocht dekbedsetje (veel lekkerder en mooier dan dat van de verhuur en voor extra koude nachten hebben we nu nog een reserveset erbij!) en dan ga ik douchen. Albert start ondertussen zijn laptop en komt erachter dat het hele WIFI niet werkt, we zitten waarschijnlijk te ver van het kantoor en krijgen geen netwerk of een heel zwak signaaltje. Ach, wat kan ons het ook schelen, we zijn ook veel te moe om ons er nog druk om te maken. We verwennen onszelf met een bakje sorbetijs en duiken om negen uur ons bedje in!

Om vijf uur vanmorgen stonden we er al weer naast, koffie! Nog geen Internet, maar offline schrijven we allebei onze blog. We wachten tot het licht wordt en dan wil ik wat foto's gaan maken hier buiten en een rondje over de camping wandelen. Wellicht kan ik nog ergens de blog uploaden en anders wordt het avond, het is niet anders. Graag zou ik ook onze buurtjes op de foto zetten, maar ik ben bang dat dat niet op prijs gesteld wordt. Ik vermoed dat zij Mennoïeten zijn. Hij heeft een lange grijze baard, ik zag hem met een zwarte deftige hoed, hij loopt in zwarte broek met blauw hemd en zwart vest. Zij draagt een hoofdkapje en een lange lichtblauwe jurk. Ze ziet er zo snoezig uit, gisteren liepen ze weg en dan heeft ze zo'n echt 'moeke'-figuur in die jurk. Geweldig land toch, dat Amerika!

Onze andere buurman maakte direct een praatje. Hij komt uit Florida en was helemaal verbaasd dat wij uit Europa kwamen. Hij vroeg ons of we de camper gekocht hadden en later weer gingen verkopen. Toen we hem vertelden dat het een huurcamper was, was de verbazing nog groter. Zo'n grote huurcamper en Road Bear? Nooit van gehoord! Nee, die hebben ze ook niet in Florida!

Lieve mensen, ik ga koffie pakken, wachten tot het licht wordt, mezelf een beetje optutten en dan gaan we vandaag eens toeren langs de kust van Connecticut en Rhode Island om ons kampement op te slaan in Massachusetts!

O, wat ik nog even kwijt wil: ik heb een foto gevonden van de camper van dit voorjaar, met duidelijk kenteken en die gaat dus straks per mail naar Cris en Diane, want het is dezelfde!!!!

Op dit moment zitten we helemaal aan de andere kant van de camping, lekker onder een groot afdak aan een picknicktafel en hier hebben we dus wel Internet. Het is heerlijk weer, het ruikt naar frisse blaadjes, veel mensen laten nu hun hondjes uit en het is hier gewoon heerlijk!

Staatje Amerikaanse vriendelijkheid: we liepen met drie zakjes afval midden op de camping toen een meneer in een pickup stopte en zei: 'gooi maar achterin de truck, ik ga toch naar de afvalbakken'. Da's nou Amerika he ....

Rhode Island

Posted on [4 oktober 2007](#) |

Na een lekker ontbijtje van toast met Nederlandse extra belegen kaas vertrekken we uiteindelijk om half tien van de campground in Clinton. We besluiten vandaag zo min mogelijk Interstate te rijden en gaan voor de scenic routes. Dat betekent werk aan de winkel voor mij als Alberts beroemde 'mammagatie'. Onze TomTom ligt keurig in de kist met vakantiespullen in Elly's garage in Californië, dat krijg je als je onverwacht extra trips naar Amerika gaat maken. We hebben besloten het gewoon zonder navigatiesysteem te gaan proberen deze keer, het heeft ook wel weer wat. Via prachtig dorpjes met schilderachtige huizen in allerlei kleuren, maar vooral veel wit, rijden we langs de kust van Connecticut. We rijden door Mystic, wat schilderachtig mooi is, maar ook erg toeristisch en besluiten daar niet te stoppen. Later komen we door Westerley wat ook onverwacht romantisch is en we besluiten daar te stoppen om boodschappen te doen. We willen gewoon lekker veel in die koelkast en vriezer zitten, zodat we wat vaker dan gewoonlijk 's avonds zelf kunnen koken. Of misschien wat vaker een uitgebreide lunch buiten de deur nemen en dan in de camper wat makkelijks. De lange dagen breken ons op, we staan veel te vroeg naast ons bed en hebben 's avonds geen puf meer om ergens te gaan eten. We slaan weer in bij Shaws en rijden dan door, Rhode Island in.

Onderweg zien we nog lang niet 'de Fall Foliage', maar er begint al aardig kleur in de bomen te komen. Het leuke van deze trip is dat wij niet het seizoen volledig meemaken, maar wel van de lichte verkleuring naar steeds meer kleur zullen rijden. Het Foliageplaatje van gisteren laat dat duidelijk zien! We gaan de kant op waar de verkleuring bijna aan zijn top zit en wij gaan daar nog een volle week van genieten!

Rhode Island is bijzonder, met al haar water en prachtige hoge bruggen. We gaan bij Newport van de weg af en rijden het stadje in. We parkeren, bellen nog even naar huis en gaan dan het stadje in. Tjonge, zelfs in onze korte broek en T-shirts hebben we het warm, ondanks het heerlijke windje van zee. Het is zo'n dertig graden en flink vochtig en zo blijft het de komende dagen ook nog wel. Denk nou niet dat ze dat hier gewend zijn, want ook op de weerjournaals hier, krijgen ze er geen genoeg van om te vertellen hoe bijzonder dit is. Net hoorde ik nog een weerman zeggen dat dit temperaturen zijn die bij half juli horen. Dat treffen wij dus, maar we klagen niet hoor, beter zonnig en warm dan de hele week regen.

Newport is leuk, een typisch vissersplaatsje waar men heel veel moeite heeft gedaan om de toerist te verwennen. We lopen langs de leuke, dure winkeltjes, vergapen ons aan wat mooie jachten en gaan dan een hapje eten in de Candy

Store. We houden het bij een burger met frietjes. Geen vissoep (Clamped Chowder), geen dessert. Na een uurtje of twee zijn we terug bij de camper en gaan we beginnen aan ons laatste traject van vandaag. We rijden naar het noorden, de staat Massachusetts in en belandden daar rond vier uur op de KOA (Kampgrounds of America, een bekende keten van campings). Wow, dit is Cruise Americaparadijs geloof ik. De camperverhuurder waar wij niet bepaald fan van zijn, heeft hier een vestiging of zo op de camping. Er staat een hele rij van die dingen klaar voor de verhuur. Tegenover ons staat een club van zeker 15 CA-campers, die duidelijk bij elkaar horen, want ze hebben allemaal een nummertje achter hun raam. Alle mensen zoeken elkaar op en er wordt druk gesleuteld en gerommeld aan wat campers die niet goed blijken te zijn. Om half zes verdwijnen de dames allemaal naar binnen, potje koken denk ik ...

Ik ga nog een tafelkleedje kopen bij de campgroundwinkel en beseft dat ik vandaag of morgen T-shirts zal moeten wassen. Ik ben er bijna doorheen, wie had nou op zulk heet weer gerekend? Mijn truien liggen achterin de kast. Vandaag echt geen zin meer, wassen kan morgen ook wel. We zijn weer moe, hebben slaap en proberen de tijd wat te rekken, zodat we weer niet zo idioot wakker zijn.

We hebben besloten morgen niet teveel te doen, we hebben duidelijk rust nodig om in het ritme te komen. Zaterdag willen we naar Boston, maar morgen? We zien wel ... vaak zijn dat de leukste dagen! Deze KOA is een mooie camping, natuurlijk wel dicht bij de weg (ja Rob, het is altijd zo!), maar wel heerlijk onder de bomen. Ik hoor mijn lieve schat zachtjes een bosje omzagen op de bank. Ik denk dat er niet veel meer van komt om nog koffie te drinken of dat lekker ijsje te nemen. De koek is weer op voor vandaag. De jetlag hakt er erger in dan we van tevoren verwacht hadden. Voor degenen die ons eetdagboek bijhouden: vanavond in de camper kip gegeten, zo'n kant-en-klare in de magnetron op te warmen gebraden kip met een beetje appelmoes!

Het was een bijzonder mooie rijdag, wat een heerlijk gebied is dit om te toeren. Ondanks het veel drukker verkeer, verveelt het hier geen moment! Maar nu gaan we slapen, Albertje Kretiek Himself ligt er al in, inspiratie op te doen voor een verhaal voor morgen, want nu komt er niets meer uit.

Rondhangdag

Posted on [6 oktober 2007](#) |

Vanmorgen eindelijk eens lekker uitgerust opgestaan, na een goede nachtrust. OK, we waren wel weer rond kwart voor zeven uit bed, maar dat is wel lekker. Koffie, lekker achter de laptops hangen, yoghurtje, cinnamonrol als ontbijt, het leven is goed! Voor we het wisten was en half tien en vonden we het toch tijd worden om eens te kijken of we vandaag nog wat gingen doen. Het was weer heel warm en zo besloten we maar eens op zoek te gaan naar een huurauto. Ik heb gebeld met Enterprise en kon wel een auto krijgen, maar niet voor 2 uur vanmiddag. Zucht ....

Vooruit, dan nog maar een lekker boterhammetje met hamburger eten in de camper en rustig opmaken voor de rest van de dag. Om twee uur rijdt een jongedame in een zwarte Chevy Trailblazer voor bij het kantoor van KOA en nodigt ze ons uit mee te rijden naar Middleboro. Het is druk in de verhuur en we praten gezellig met een echtpaar uit Seattle wat ook gaat blaadjes kijken in New Hampshire en Vermont. Ze huren de 300C, zo'n zelfde als wij thuis hebben staan. Wij krijgen de Chevy mee. We rijden richting Plymouth om de

Plimoth Plantation te gaan bezoeken, maar rijden een paar keer fout. Stress in de auto en voor mij hoeft die hele Plantation niet meer. We gaan er wel binnen, maar ondertussen is het dik vier uur en sluit het ding al weer bijna. We besluiten daar geen 21 dollar per persoon meer voor te betalen en rijden naar het centrum van Plymouth. Ook daar is het rustig en eigenlijk hebben we ook geen zin in die pier. We vinden de huizen erg mooi die we zien onderweg, maar willen nu gewoon lekker even shoppen en wat dingen halen die op de diverse verlanglijstjes staan. We rijden terug naar het Wal Mart Supercenter wat we net gepasseerd zijn. Bij binnenkomst zie ik dat er een kapsalon in zit en ik besluit direct te vragen of de kapster daar tijd heeft.

Mijn haar is onhandelbaar en er moet gewoon een stukje af. Ik had gehoopt het nog even te kunnen uitstellen, maar met dit warme weer is het net een plumpudding. De dame heeft meteen tijd, wast, knipt en fohnt voor \$ 17,50 mijn haar en ik ben er helemaal blij mee! We shoppen nog een uurtje en rijden dan naar Taunton, waar we gisteren een Applebee's zagen. We eten er heerlijk! Vooraf een schaal nacho's met kaas, gehakt, guacomelo en nog meer lekkers, als hoofdgerecht nemen we allebei de combo van steak met baby back ribs en toe nog een heel lekker zoet geval met broodpudding en ijs of zo.

En nu zijn we net een uurtje terug op de camping, ik heb lekker gedoucht en mijn oogjes vallen weer toe. Maar ja, wat wil je, het is al kwart over negen!!Â Eerste werk morgenvroeg is wassen, ik kan nu als een echte Amerikaanse met de auto naar de laundry (wasserette). Daarna gaan we naar Cape Cod, het is ons veel te heet en te druk voor Boston morgen. We gaan de natuur in!

Toch naar Boston

Posted on [6 oktober 2007](#) |

Het begon vanmorgen allemaal wat minder gezellig ... Ik moest nodig wassen, omdat ik gewoon niet gerekend had op zulk warm weer en geen zomerkleding meer had om aan te trekken. Vol goede moed vertrok ik al voor acht uur vanmorgen met de bak van de Chevy volgeladen met wasgoed, 'dertergent'(wasmiddel) en kwartjes naar de wasserette hier op de camping. Ik parkeerde de Chevy heel Amerikaans bijna binnen daar en ging het trapje op met het idee eens even een paar trommels te vullen. Want ja, Hollands nauwkeurig gooi ik natuurlijk niet alles door elkaar en bij elkaar. Zwart en donkerblauw moet bij elkaar, dan moet er een trommeltje voor de vrolijke kleurtjes, een trommel voor de witte handdoeken en wat ondergoed en liefst nog even een aparte trommel voor de wat fijnere spulletjes. Enne ... ja, die nieuwe spijkerbroek van Albert moet ook apart.

Helaas was ik niet de enige die vond dat er op zaterdag gewassen moest worden. Toen ik binnenkwam was er precies één trommel vrij. Ik gaf eigenlijk de moed al half op, gooide mijn broodnodige t-shirts in de ene vrije trommel en zag toen dat de trommel naast die van mij ook vrij was. Ik snel mijn handdoeken gepakt, maar daar werd ik me toch even op mijn vingers getikt door een tante die zei dat zij recht had op die lege trommel. Duh, ik was eerst, maar ja, zij vond dat we er elk maar een mochten. Een andere dame zei vriendelijk tegen mij dat haar drie trommels bijna klaar waren. Mooi! Daar wacht ik wel op. Ze vertelde me dat ze nog ongeveer 10 minuten moesten. Ik ben in die 10 minuten met de Chevy naar de winkel hier gereden en heb voor 10 dollar kwartjes gehaald, want zonder kwartjes geen was. Er moest maar liefst \$ 1,75 per machine in. Tjonge, aan de westkust betaalde ik meestal maar \$ 1,25. Het werd steeds heter in het washok, want ook vandaag was het weer warm, maar vooral vochtig. Dat vochtige, klamme weer voelt wel erg Hollands aan. De wasruimte was ook de toegang tot de douches en er werden diverse afwassen gedaan (wat volgens mij helemaal niet mag!) door jonge knullen die in een cabin zaten. Echt vrolijk werd ik niet van het geheel, maar het werd pas echt ellendig toen de was droog moest. Er zijn hier een paar honderd staanplaatsen op deze grote camping, maar er werken maar twee drogers! Dat wordt dus op elkaar wachten en na het wachten kwam de grootste ellende. Elk kwartier moest er een kwartje in de droger (ik had ze inmiddels alle twee in gebruik, iedereen was gevlucht) en die was werd maar niet droog. Met de knop op 'high' en na drie kwartier nog een klammige was, ben ik met de moed in de schoenen naar de camper gegaan. Na even flink stoom afgeblazen te hebben, letterlijk en figuurlijk, hebben we de klammige was hier en daar maar over bank en stoelen in de camper gehangen en aan een stokje in de doucheruimte. Droogt vanzelf vandaag.

Want wij gingen weer op pad. Ondanks het besluit van gisteren om niet naar Boston te gaan, hebben we vanmorgen besloten dat wel te doen. Cape Cod lijkt te saai in de herfst en Boston moet toch erg mooi zijn. En dat klopt! We zijn via de Interstates naar de stad gereden, want eerlijk is eerlijk, op de binnenwegen hier verdwalen we hopeloos. Na behoorlijk zoeken in de stad, vonden we eindelijk het centrum en het waterfront. We hebben de auto geparkeerd in een parkeergarage en hebben direct daar buiten kaartjes gekocht voor de City View Trolley. In 50 minuten tijd zijn we rondgetoerd en hebben we de hoogtepunten van Boston bekeken, met toelichting. Doug, onze chauffeur ratelde zo snel dat ik de helft gemist heb, maar vooruit, de essentie was duidelijk. Wat een mooie groene stad is Boston! Open, ruim, gezellig en mooi! We zijn niet uit de trolley gegaan, omdat het zo ontzettend druk was dat we ons plaatsje niet durfden afstaan. Ik had best een wandeling door Beacon Hill willen maken ... Maar wie weet, ooit nog! Na de toer zijn we naar Quincy Market gegaan en ook op North Market hebben we nog gewandeld, winkeltjes gekeken en gegeten. Jawel, gegeten bij Cheers! Niet de originele Cheers van de film, want hoewel we wel de gevel hebben gezien die in de serie

altijd zo mooi uitkomt, blijkt dat het interieur van de bar helemaal niet in Boston stond, maar in een filmstudio. Bij Quincy Market is Cheers nagebouwd (een beetje) en daar hebben we heerlijk op de patio gegeten. Voor Albert een burger met blauw cheese en voor mij een wrap met sla, tomaat en gerookte kalkoen. Daarbij allebei een diet coke in een grote Cheers-pul. Het leukste was wel het kijken naar alle voorbijgangers!

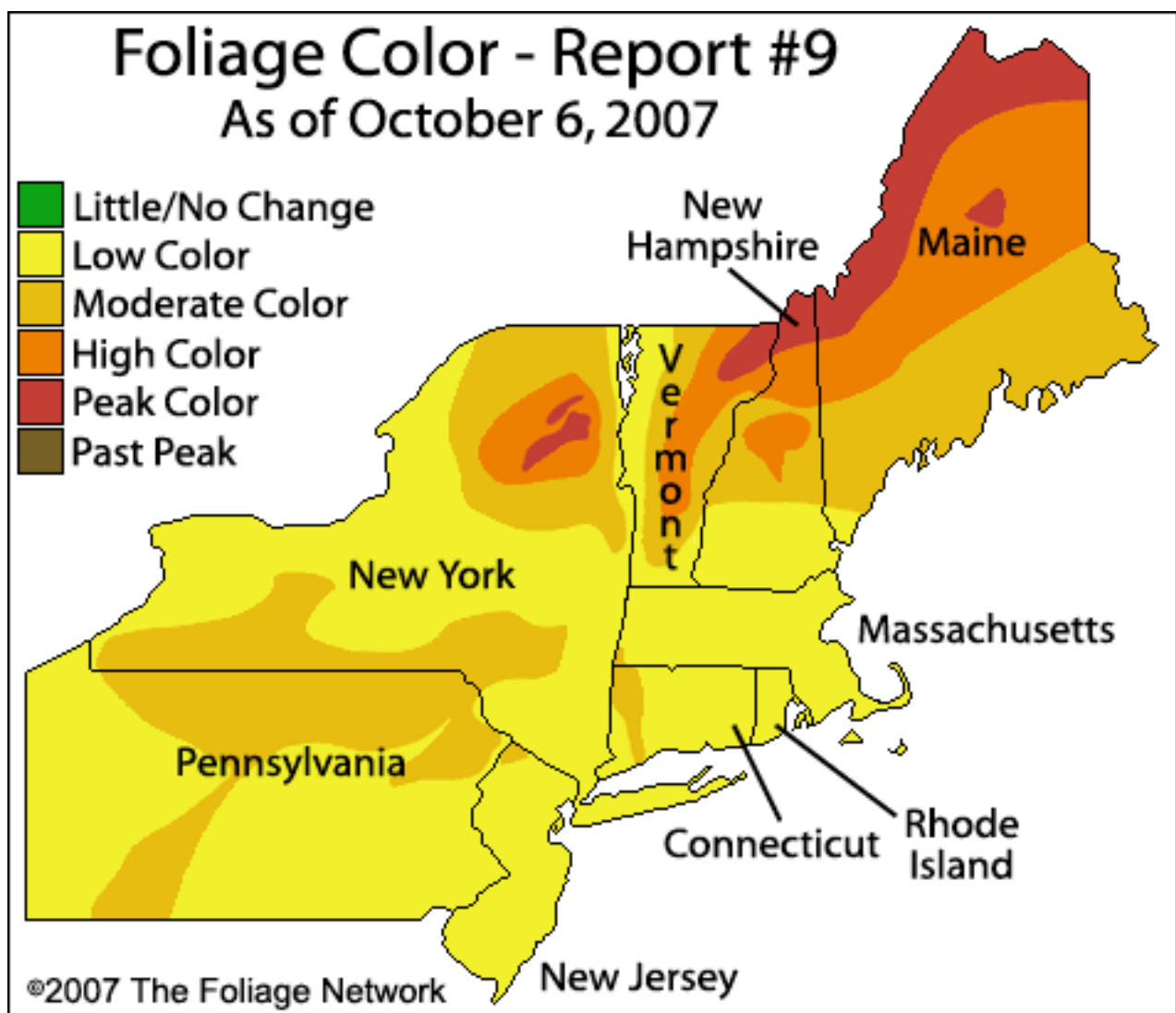
Tenslotte hebben we nog een wandeling langs de haven gemaakt. De havencruise die bij onze kaartjes hoorde, hebben we overgeslagen. De wachtrijen waren gigantisch en dit was vooral voor Albert allemaal al intensief genoeg. We hebben onze auto opgehaald en betaalden maar liefst \$ 32,00 dollar voor een paar uurtjes parkeren. Tja, wie wat wil zien, moet betalen, dat is duidelijk.

Op de terugweg gingen we op zoek naar de Best Buy winkel die we langs de Interstate hebben gezien op de heenweg. Weer verdwaalden we en moesten we een heel stuk terug om weer op de goede weg te komen. We besluiten dat we het zat zijn! Al dat gezoek, de onlogische infrastructuur hier, het drukke verkeer, de snel opvolgende op- en afritten, het is op de kaart niet te doen! Dit kost zoveel tijd en verpest zoveel vakantieplezier, we gaan een navigatiesysteem kopen. Onze arme TomTom in Californië krijgt een broertje of zusje. Best Buy heeft ze wel, maar alleen de dure modellen en daar hebben wij geen zin in. We kopen er wel een versie van Microsoft Streets & Trips 2008, maar de tweede doos die we vragen, omdat we er ook voor Rob en Annie een zouden meebrengen, hebben ze niet. Komt goed hoor Rob, we zijn nog lang niet weg hier! Ook de oordopjes die ik zoek voor mijn MP3-speler hangen niet in het rek, Best Buy maakt een slechte beurt vandaag. Wij gaan naar Sears, een stukje verder bij dezelfde mall en vinden daar een Garmin Navigatiesysteem. We hebben hetzelfde ding al getest bij BB, maar die hadden hem dus alleen als demo, maar het beviel ons wel erg goed. Bij Sears gaat hij ook nog voor 50 dollar minder, dus wij nemen het ding mee. Ik vind de gewenste oordopjes ook nog en de verkoper bij Sears vertelt ons dat we bij Staples allerlei software kunnen vinden. Die onthouden we!

Ondertussen is mijn oog gevallen op een ander zaak: [Catherines Plus Sizes](#). Ach, meestal is het niks, die grote maten hier, alles breed en kort, maar ik wil best even binnen snuffelen. Snuffelen?? Graaien, zeg maar! Ik word erg hebbertig van deze winkel! Ze hebben hier allerlei dingen in mijn maat, het is niet truttig (nou ja, niet alles:-) en het is erg goedkoop voor Nederlandse begrippen. Binnen een kwartier staan we buiten met twee broeken (model zacht, comfortabel en vakantie) en maar liefst vijf top/shirts, samen voor 135 dollar. Dat is nog geen 100 euro voor 7 stuks! Jodelahitie!

Om het te vieren gaan we uit eten (zouden we anders ook wel gedaan hebben hoor, maar toch). We besluiten bij dezelfde mall wat te zoeken en zien [Bugaboos Creek Steak House](#). Ach, ziet er wel goed uit en er staan veel auto's, dus stappen we naar binnen. Dit was dé verrassing van vandaag. Wat een ontzettende leuke, originele, grappige tent is dit. Alles is gebaseerd op de Canadese Rockies en in stijl! Aan de muur hangen elandenkoppen, er hangt een gigantische Moose in het midden, er zijn rood-wit geblokte tafelkleden, heel veel foto's en geinige dingen aan de muur en het zit er vol met gezinnen met jonge kinderen. Verrassend is de kwaliteit van het eten zeker. Met zulke jonge klanten verwacht je misschien geen perfecte steak, maar zowel Alberts T-bone als mijn Black Magic Steak waren subliem. Ingrid zou zeggen dat het biefstukken waren als deurmaten waar je mes gewoon doorheen viel. Zo lekker, echt waar. We hadden bij de biefstuk een salade en konden geen pap meer zeggen. We hebben dus geen dessert genomen, alleen een kop koffie. Daarna mocht Garmin ons de weg naar huis wijzen, wat hij prima deed.

Nog even de blaadjes, want morgen gaan we er echt heen:

Na een avondje foto's Internet-klaar maken, bloggen, route voor morgen bekijken en alsnog een beker ijs wegwerken, is het nu weer kwart over tien. Albert ligt al plat en ik ga volgen. Welterusten!!

Vlammende herfstkleuren

Posted on [7 oktober 2007](#) |

Bij het wakker worden vanmorgen zagen we direct dat het heel ander weer was als de rest van deze week. Het waaide behoorlijk en het was flink bewolkt. Zoals altijd was het nog niet echt licht, want wij zijn vroege vogels hier in Amerika. Voor half zeven waren we al weer op en dan volgt het standaard ritueel. Albert zet de knop van het warm water aan en gaat koffie zetten en ik draai me nog een keertje lekker om in mijn warme bedje. Zodra ik de 'pingeldepingel' van Windows Vista hoor, weet ik dat Albert de laptop op heeft gestart en ga ik mijn bed uit, want dan heb ik ook warm water om te douchen. Zo ook vanmorgen, lekker! Ik mocht maar kort douchen, want onze 'grey-water' tank zat vol. Je hebt hier een 'black-water' tank waar het afval van het toilet in gaat, op z'n Alberts gezegd: de bruine beren enzo. In de 'grey-water' zit douche- en afwaswater. We hebben nog geen enkele dag onze afvoer (sewer) aan gesloten, want op de eerste camping zaten de slangen erg

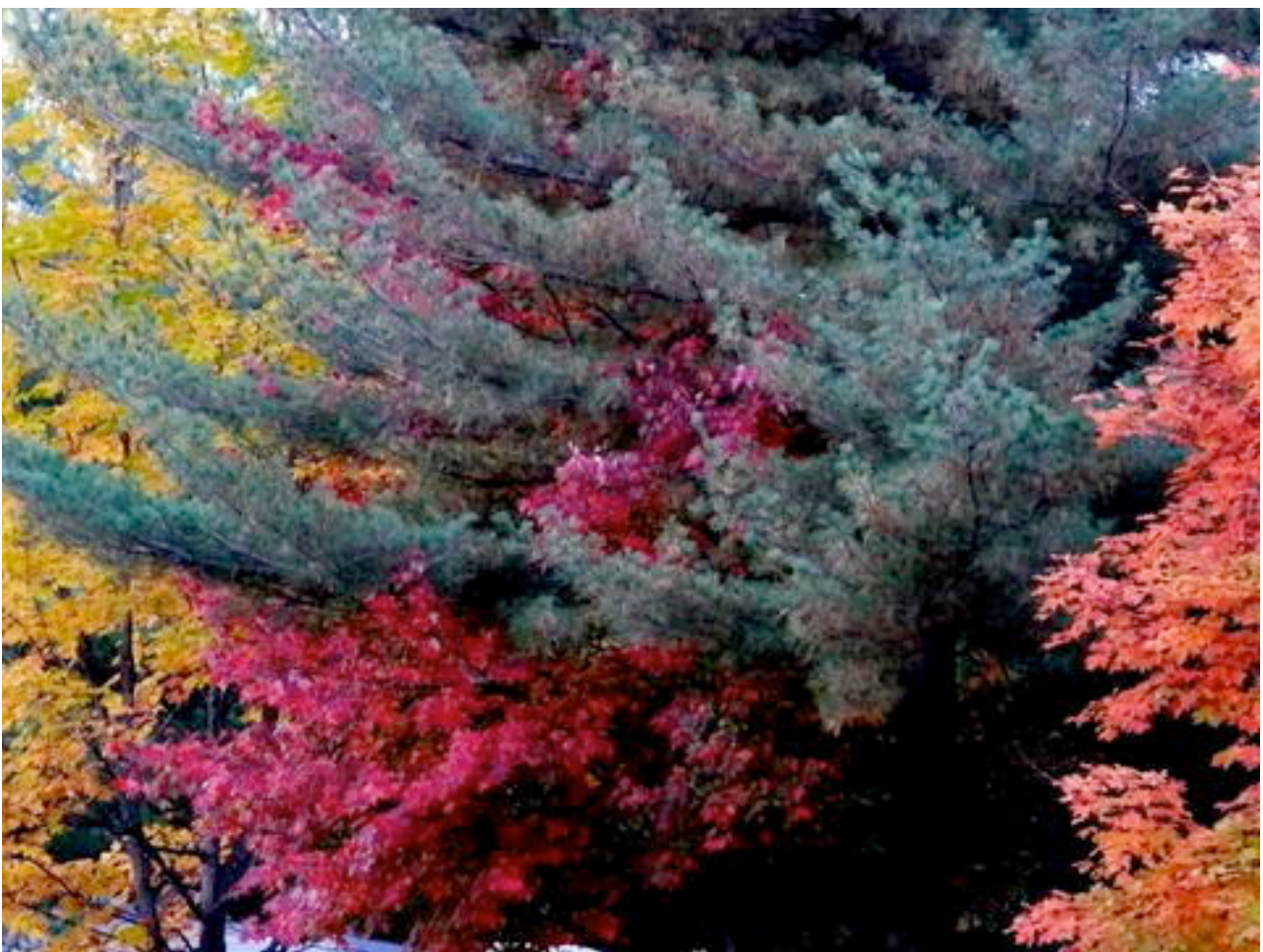
onhandig en op deze camping hadden we een plaats zonder afvoer. Wel mochten we de dump gratis gebruiken en dat deden we dus ook. Na wat internetten, foto's online zetten en de boel opruimen en afkoppelen, reden we om half negen de camping af. De tanks waren leeg, Albert reed voorop met de motorhome en ik erachteraan met de Chevy. In Middleboro hebben we de Chevy bij Enterprise voor de deur gezet en de sleutels door de sleutelbox gekieperd.

We reden richting Boston en we verbaasden ons erover dat de blaadjes aan de bomen al weer een hele andere kleur hadden als gisteren, langs deze zelfde weg. Je rijdt hier op de Interstates echt midden tussen de grote rijen met bomen, prachtig! We rijden vrij vlot door de stad Boston heen en onze Garmin leidt ons net buiten de stad niet over de Interstate maar over highway 1. Leuke keus, het is hier rommelig druk met allerlei winkels, grote reclameborden, veel restaurants, hobbelige wegen en van alles te zien. De bouwstijlen van de huizen hier in New England vind ik helemaal geweldig! Is aan de Westkust bijna alles laagbouw met een verdieping, hier zie je veel huizen met twee verdiepingen, vaak met een trap naar de voordeur en beneden dan een garage of souterrain en ook meestal met een deck of een porch. De huizen zijn van hout en vaak wit, maar ook zie je veel pastelkleuren. We genieten met volle teugen!

Na een tijdje rijden we weer over de Interstate en net voor Newbury worden we ingehaald door een grote oude auto die al een tijd wel-niet-wel-niet naast ons rijdt. Hij wil ons duidelijk wat vertellen en voorzichtig gaan we aan de kant op de vluchtstrook achter hem. Albert opent het raampje een beetje en dan blijkt dat de man vindt dat ons wiel slingert. Hij zegt dat we dat zouden moeten voelen. We beloven hem er naar te kijken en hij rijdt door. Albert kijkt op de vluchtstrook naar de wielen, maar kan niets vinden. We rijden dus door en nemen de eerste afslag, een dorpje in. Na een paar honderd meter kunnen we voor het postkantoor op een parkeerterreintje stoppen. Albert controleert met de wielsleutel alle wielen, doppen en banden, maar kan nog niets vinden. Hij kan niet bij de wielmoeren, de afdekplaat die erop zit, zit muurvast. Tja, wat dan? Toch maar doorrijden, het voelt ook allemaal vast en stevig aan. Ik maak snel nog een paar foto's in dit leuke plaatsje.

Al vlot rijden we de staat New Hampshire in en de kleuren van de bomen worden steeds feller en intenser. We betalen een paar keer tol, steeds maar 1 of 2 dollar en de wolken zijn inmiddels bijna verdwenen. De lucht breekt open en het wordt verder een stralende zonnige dag. Bij Rochester gaan we de snelweg af om te tanken, ruitenwisservloeistof te kopen om onze voorruit wat schoner te krijgen en voor koffie en een koek. En dan gaan we weer, op naar het Noorden. Al snel wordt de snelweg een tweebaansweg en het is hier druk, maar iedereen rijdt ontzettend rustig, dus je kan heel goed om je heen kijken.

Het is een wonderlijk gezellige weg. Overal langs de kant staan kraampjes met van allerlei koopwaar, veel pompoenen, maar ook appelcider, potchrysanten, maïs en natuurlijk veel plaatselijke 'kunstwerken' zien we voorbij komen. Er zijn hele leuke winkeltjes, allemaal van die houten huisjes in felle kleuren met veel toeristische koopwaar die buiten staat uitgestald. We kijken onze ogen uit! Van de andere kant komen heel veel campers, die gaan weer naar huis wellicht? Het is hier Columbus Day morgen en erg veel mensen zijn vrij. Bovendien schijnt dit de top van de Foliage bijna te zijn, tel het prachtige weer erbij en de drukte is compleet. Later horen we op televisie dat het een recorddrukte is geweest vandaag, met name op de Kancamagus Highway, die wij dus vanmiddag hebben gereden om in Woodstock op de camping te komen.

En we hebben het geweten. Wij en die andere 600.000 mensen van 'out-of-state' pasten prima allemaal op de 'Kan' en het was niet eens file rijden, maar een parkeerplaatsje op een van de uitzichtpunten was een droomwens. Niet te doen dus. We hebben gewoon heerlijk vanuit de camper genoten van deze ongeloofelijke lappendeken van kleuren. Het is niet te omschrijven, zo'n explosie van verschillende warme tinten, zo'n geweldige natuur, zo ... tja, daar kom ik dus niet uit. We hebben hier in dit machtige land al zoveel

natuurwonderen mogen aanschouwen, van de Grand Canyon tot Yellowstone, Yosemite, Bryce, Zion en noem al die parken maar op, maar dit past absoluut in het rijtje van mooiste ervaringen.

En ach, dat we niet konden stoppen voor plaatjes, dat het druk was, nou en?? Al die mensen hebben morgen hun laatste vrije dag en moeten weer naar huis en wij mogen nog veel langer genieten van al dat moois! Jammer genoeg is het met het mooie weer ook over, ze geven hier verder de hele week regen op en temperaturen van rond de 12 graden. We gaan dus morgen kijken of we nog door de drukte van al die 'leafpeepers' kunnen heenkomen en boodschappen doen om de rest van de week de inwendige mens warm te houden. Verder is er warm genoeg mee, alleen moet ik nog even opnieuw Crocs scoren, want met teenslippers alleen is het toch erg koud in de camper.

Maar even terug naar onze camping: dat dreigde mooi fout te gaan! Na de Kancamagus Highway reden we door het stadje Lincoln, dat leek wel Scheveningen op een hoogzomerse zondag, zo druk! Wij dus direct weer de natuur in, richting deze KOA. Het was een ongekend mooi stukje natuur, over bruggetjes en langs prachtige velden met mooie bomen erom heen.

Bij de receptie meldde ik keurig dat er een reservering voor ons was. Het meisje tikt onze naam in en ... we hebben u er niet in staan. O je, dèjà vu, die kennen we! Dat hebben we vaker meegemaakt, vorig jaar. Ik ga braaf in de camper mijn reservering halen, want als goede administrator neem ik natuurlijk alles netjes mee. En al snel ziet het meisje waar het fout ging .. ik heb een reservering gemaakt voor 7 en 8 oktober 2008. Jawel, volgend jaar op deze dag zijn we van harte welkom. Maar nu is deze camping tot het laatste gat toe gevuld, helaas. Het meisje, haar bazin en de grote baas gaan alledrie op zoek naar een plaatsje voor ons. De baas rijdt rond met zijn golfkarretje en seint via de portofoons door welke plaatsen leeg zijn, terwijl het meisje in de computer kijkt of daar nog mensen verwacht worden of dat er misschien mensen zonder af te zeggen eerder vertrokken zijn. Mensen met een camper vallen al af, want die komen wellicht terug, maar als ze een caravan hadden, zouden ze die laten staan. Maar helaas, ze vinden geen enkele vrije plek voor ons. We zijn een beetje radeloos, want vindt hier maar wat in de buurt! Het meisje belt naar een camping in de buurt, maar ook die zit vol. En dan komt de baas met een idee! Hij vraagt of we lege tanks hebben en of onze generator goed werkt. Want hij weet wel wat, maar dat is een plaats zonder water of stroom. We overleggen, de generator mag overdag draaien, alleen 's nachts niet. Dat kost ons 3 dollar per uur, maar ach ... hij hoeft niet de hele dag aan, als we af en toe maar koffie kunnen zetten, even tv kunnen kijken voor het weerbericht en het nieuws en de laptops kunnen laden. Water hebben we genoeg aan boord, dus douchen is ook geen punt. Het WIFI werkt prima hier, dus ook dat kan. En zo belanden we met onze 32 ft. camper op een tentplaats

helemaal achterop de camping. Zoveel ruimte heeft niemand hier! Albert neemt lekker zijn rust, ik wandel terug naar kantoor voor folders van de omgeving, maak wat foto's en eet lekker een ijsje buiten op een bankje. Het is hier ongelooflijk mooi, het uitzicht is geweldig. Het is een echte Amerikaanse weekend-holidaysfeer, overal hoor je radio's met een of andere wedstrijd, in de lounge zitten een hoop mensen waarschijnlijk naar dezelfde wedstrijd te kijken, want regelmatig klinkt er gejuich en er spelen overal kinderen. De kampvuurtjes worden aangestoken, de tractor rijdt rond voor de haywagon-ride van de kids en nu, rond half negen, is alles stil ... Wij staan hier eenzaam en heel ver van de rest (zie foto), maar dat is prima. Zo hebben zij geen last van onze generator en wij niet van hun kampvuren, want daar kan Albert slecht tegen.

We hebben lekker gegeten in de camper, biefstuk met magnetronfrietjes en een lekkere salade met toe ijs met vruchtjes. Het leven is goed in New England!

Witte bergen – reacties

Posted on [8 oktober 2007](#) |

We zitten hier in de White Mountains. Bij het opstaan vanmorgen wisten we meteen waarom! Het heeft vannacht ontzettend geregend en al dat vocht moet blijkbaar weer omhoog, want de bergen zitten dicht in de mist. Tussen die witte mist door, zie je de prachtige lappendeken van kleurtjes. Mooi!

We zijn net wakker en lezen de reacties op onze blogs. Het blijft leuk elke morgen om die te lezen. Voor Inge en Eef natuurlijk een fijne vakantie, maar jullie zullen al wel weg zijn. Dutchie, leuk dat ook jij in zo'n huis woont en ja Petra, wat voor jullie gewoon is, is voor ons een beetje 'zoals we zien op televisie'. Mooi dat de Red Sox gewonnen hebben! We hebben heel wat Red Sox-shirtjes en petjes gezien de laatste dagen.

Maar even wat anders: het resultaat van een revalidatie! Albert werd niet boos toen we geen plekkie hadden, hij dreigde niet noooooiiiiitttt meer op een KOA te komen, hij ging niet staan tieren in het Nederlands tegen mij in de verwachting dat ik dat dan wel even tegen die lieve mevrouw in een geel shirtje (dat hebben ze op alle KOA's) zou doen. Welnee, Albert dacht wijselijk:

mijn meisje maakt de fout, mijn meisje lost dat vast ook weer prima op. Laat ik hier maar niet in de weg gaan staan, ik ga rustig even buiten wachten. Zo kan een mens veranderen in drie maanden Hoogstraat, chapeau voor Fred, Miriam, Elly en weet ik wie daar nog meer! Het verbaasde me zo zeer dat ik er zelfs een foto van gemaakt heb, daar op die porch in zijn schommelstoel.

Trading Post

Posted on [8 oktober 2007](#) |

Wat een leuke dag was het weer! Na een frisse, natte nacht bleef het vandaag wonderwel droog. De eerste regen is net (het is nu half tien in de avond) gevallen. Maar koud was het wel. We hebben vanmorgen heerlijk rustig aan gedaan en in de camper uitgebreid ontbeten. Daarna zijn we naar het kantoor hier gegaan om eens te kijken of we vandaag een ander plaatsje konden krijgen. De dame, die er gisteren niet was, moest eerst even bijgepraat worden over hoe het nou mogelijk was dat wij met die gigantische bak op een tentplaatsje terecht gekomen waren, maar toen kwam het ook goed. Wij mochten naar site nummer 16. We vertelden haar dat dat prima was, maar dat we eerst lekker gingen toeren en vanmiddag wel terug zouden komen.

Mooi, wij dus een rondje over de camping gemaakt, bij site 16 gekeken en daar kregen we onze twijfels. Er stond een grote fifth-wheel, zo'n gigantische caravan die je aanpikt in de achterbak van een pickup. Geen pickup te zien en het was al bijna uitchecktijd. Daarbij kwam nog dat er een flinke stapel hout onder de voorkant van die trailer lag, dus het zag er niet naar uit dat ding zo weg zou zijn.

Wij besloten maar gewoon weg te rijden en vanmiddag verder te kijken. We reden langs een flinke rij campers die hier stonden te wachten om hun tanks te kunnen legen bij het dumpstation. Leuk om die verschillen te zien. De een rijdt met een grote luxe 40-voeter (zo'n echte grote touringcar), de ander doet het met een vouwwagen of met een omgebouwde bus. Maar genieten doet iedereen hier volgens mij. Op deze KOA waren trouwens ook behoorlijk wat cabins bezet, van die houten blokhutten waar bedden en kookgerei in zitten. Leuke oplossing als je wilt kamperen en niet in een tentje wilt slapen.

Wij zijn scenic gaan touren. We zijn er inmiddels wel achter dat je hier in deze streken best wel restaurants hebt, maar niet zoals aan de andere kant van het land om de haverklap een grote keten vindt. Parkeerplaatsen zijn zeer schaars en met die grote bak van ons kan je vaak niet terecht. Argument voor de autoliefhebbers die graag uit eten gaan. Maar vooruit, wij zijn camperenthousiasten en dan moet je hier dus zorgen dat je eten aan boord hebt voor een paar dagen. Uit onze informatie bleek dat er een flinke supermarkt moet zitten in Littleton, zo'n 30 mijl verderop. Ja, ze kijken hier niet op een kilometertje en wij ook niet, want waar je ook rijdt, is het prachtig. We rijden over de Interstate naar Littleton en passeren de mooiste vergezichten. Dat is het voordeel van de Interstate, je kijkt een goed eind van

je af. Je ziet dat op de hoger gelegen gedeelten de Foliage duidelijk al verder is. Minder groen en meer grijs van kale bomen tussen de lappendeken. Bij Littleton kopen we levensmiddelen in bij Shaws, waar ik aan de kassa alleen maar hoeft te melden dat we uit Europa komen om klantenkorting te krijgen, leuk! Zo kregen we eerder deze week in Boston al studentenkaartjes voor de rondtour, ook omdat we van ver kwamen. Mensen zijn dat hier duidelijk niet zo gewend en stellen het zeer op prijs! Naast eten voor de komende dagen koop ik een paar doosjes Tylenol, een voor overdag en een speciaal voor 's nachts. Naast pijnstillend werkt die laatste ook nog mee aan een goede nachtrust. Ik heb hoofdpijn en wil er vanaf, ik heb vakantie!

Julie zullen het niet geloven en ik wist het ook echt niet hoor, maar laat er nou naast Shaws ook een Wal*Mart zitten!! Echt waar! En ja, ik had veel mee, maar sokken, oeps, net toch wat te weinig. Dus moest ik even de Wal*Mart binnen. Ik heb alleen nog steeds geen Crocs, dus steek ik mijn voeten met sokken en al in mijn Wolky teenslippers hier in de camper.

Na al het gewinkel wilden we eten bij Applebee's, we zagen het zo liggen. Te voet was niet te doen, dan moet je echt levensmoe zijn, zoveel wegen moesten we oversteken. En uit de verte zagen we al wel dat daar met een camper geen parkeren aan gemaakt was. We besloten onze route te vervolgen en onderweg wat te zoeken.

Nou, dus niet, we reden door de meest charmante kleine dorpjes, met soms schattige huisjes, soms ook veel vervallen 'meuk', maar altijd weer zo leuk om te zien! De natuur was weer overweldigend mooi en uiteindelijk belandden we op een uitzichtpunt bij een mooi meer. Daar hebben we ons kamp opgeslagen en lekker uit onze eigen koelkast gegeten. Vers French bread met gerookte zalm op een Philadelphia smeerkaasje, daar kan geen restaurant tegen op! Albert is niet zo visserig, maar Hollandse kaas, gesneden met een originele Heerlijkheid Marienwaerdt-kaasschaaf doet het ook in New Hampshire prima!

Na deze stop zijn we naar Lincoln gereden voor [Clark's Trading Post](#). Een tourist-trap eerste klas natuurlijk, met veel show en op zich weinig bijzonders, maar het was best even leuk. Voor 15 dollar mochten we met het treintje mee, wat door een Covered Bridge (overdekte houten brug) reed en achter de brug kwamen we terecht in het territorium van Wolfman. Nou, dat hebben we geweten hoor. Deze woesteling wil niemand in zijn gebied hebben en schreeuwt, roept, knalt met zijn geweer en schiet zijn kanon af om de trein te verjagen. Ondertussen roept hij wel dat hij wel een huishoudster kan gebruiken. De kinderen in de trein vonden het geweldig! En wij eigenlijk ook wel;-) Na dit spannende (ahum) half uur hebben we nog even rondgekeken

daar en vooral het museum met de oude auto's en brandweerwagens was erg leuk! Ook de verzameling oude gebruiksmaterialen was heel uitgebreid en super om te zien. Gelukkig misten we de show met afgerichte beren. Of ik daar nou zo achter kan staan? Ik denk het niet, ik zie die dieren liever in hun natuurlijke omgeving, al hebben we dat geluk nog nooit gehad. Deze dieren zaten in betonnen putten, met een hok en een zwembad. Dat het nog mag, in deze tijd ...

Het was uiteindelijk bijna vijf uur voor we terug kwamen op de camping en bij aankomst zagen we al dat de trailer op plaats 16 er nog stond. We zijn maar gelijk naar kantoor gegaan, waar dezelfde dame van vanmorgen nog was. Zij keek in haar computer en zei dat die mensen toch echt vanmorgen voor 11 uur weg hadden moeten. Tja, niet mijn probleem, ik wil gewoon een ander plekje. We krijgen site nummer 17 en parkeren naast de overtreiders. Die zijn op hun gemakje aan het opruimen en laden de grote voorraad hout achter in de pickup. Ze zijn met twee auto's en na een half uurtje vertrekken ze. Die hebben er duidelijk nog een dagje aangeplakt. Wij staan prima, het is hier heerlijk rustig, de hele meute is vertrokken en er staan vooral nog caravans zonder auto's erbij. De tafels met kleedjes staan gewoon onder luifels, fietsen staan buiten en het is duidelijk dat ze hier niet bang zijn dat er iets gestolen wordt. Mooi land, Amerika!

Vanavond wilden we niet koken en hebben we ongeveer een kwartier nodig gehad om de oven aan te krijgen, maar toen dat eenmaal gelukt was, kwam er een heerlijke pizza uit. Gemak dient de mens.

Prachtig dagje Vermont

Posted on [9 oktober 2007](#) |

Deze dinsdag begon erg vochtig! We verlieten mooi op tijd de camping in Woodstock, NH om naar Woodstock, VT te rijden. Ja, dezelfde plaatsnamen in verschillende staten hoor je hier heel veel. De mist kwam uit de bergen en de prachtige herstkleuren lagen in een witte nevel. We reden over smalle wegen, langs mooie meertjes, zoetgekleurde houten huizen, vervallen schuren en prachtige vergezichten. Meerdere malen heb ik vandaag tegen Albert gezegd dat ik het gevoel had in sprookjesland te rijden. De nevel die overal in de verte nog hing, maakte dat het sprookje iets heel mystieks kreeg. Zelden hebben we zo genoten van een rijtocht als op deze dag. New Hampshire heeft mijn hart gestolen! Wat een geweldig mooie staat is dit. Ook Vermont heeft diezelfde warme, romantische uitstraling. Maar Vermont is anders, hoe anders, daar kom ik zo nog op terug.

Ons doel voor deze dag was Billings Farm Museum in Woodstock. We reden keurig via de aanwijzingen van Garmin en Streets and Trips. Onderweg passeerden we een mooie covered bridge (overdekte houten brug), maar helaas reed daar weer zo'n schilderijcamper voor onze neus. Zoekend naar

Billings Farm zagen we net voor Woodstock weer zo'n mooi exemplaar. Aan de andere kant van de weg lag de Taftsville Country Store. We waren helemaal confuus, want zowel Streets & Trips als Garmin hebben ons verteld dat de Farm en de Country Store bij elkaar moesten liggen. We rijden een stuk door tot in Woodstock, maar geen Farm. We besluiten om te draaien en het in de Store te gaan vragen. Er is precies één parkeerplek waar onze camper op past, maar dat is dan ook genoeg natuurlijk. We gaan eerst eens bij de brug kijken, maken foto's en stappen dan de store binnen. We kopen een paar lekkere kaasjes, een stuk worst, een boek over Vermont en nog een leuke plank met 'Woodstock' erop en vragen dan naar de Farm. De man lacht, hij wordt bedolven onder de klandizie doordat alle GPS-systemen dezelfde fout in hun kaarten hebben zitten. De Farm is een stuk verder, over de brug. Eh, ja, maar wij passen niet door de brug met de camper. Geen probleem, hij pakt een kaart van Woodstock en tekent ons voor hoe wij er wel kunnen komen. Aardige mensen toch, die Vermonters.

Zo rond half twaalf draaien we de parking bij [Billings Farm](#) op. We zien direct al wat leuke Jerseys, van die bruine kleine koetjes. Ik ben helemaal weg van die schatjes, het zijn net hertjes met hun donkere snoet. We gaan naar de entree en kopen een combinatiekaart voor de Farm en het [Marsh-Billings-Rockefeller National Historic Park](#). We gaan eerst naar het laatste park, aan de overkant van de weg. Komisch om te zien is dat er twee politie-agenten staan om mensen te helpen oversteken, er komen bijna geen auto's langs, maar ja, je weet maar nooit! We klimmen de heuvel op naar het koetshuis en komen buiten adem boven aan. In het koetshuis is de National Park Service gevestigd. Dit is het jongste Nationale Park van Amerika. Ik ga een klein stukje geschiedenis vertellen, voor wie dit teveel vindt, gewoon overslaan, maar het wel interessant.

Kort dus: George Perkins March was een advocaat in Woodstock die zeer begaan was met de natuur. March is geboren in 1801 en bouwde een huis op de plaats waar wij vandaag stonden. In deze periode zijn de 'settlers', mensen die zich voor het eerst in dit gebied vestigden, hier neergestreken. De dorpjes zijn allemaal zowat gesticht in de periode van 1760 tot 1790. March maakt carrière, gaat als ambassadeur naar Italië en leert in Europa in nog veel meer landen, waaronder in het Midden-Oosten, wat de invloed van de mens op de natuur kan zijn. Overbegrazing was een van de grootste gevaren, omdat dan erosie de natuur vernietigt, het hele ecosysteem over de rooie gaat en ook het water in de rivieren van kwaliteit verandert. Het is allemaal heel kort uitgelegd, maar in die tijd, zo'n 150 jaar geleden, vertelde Marsh al wat wij nu nog steeds moeten leren. Zijn boek 'Man and Nature' is een van de belangrijkste wetenschappelijke werken op het gebied van klimaatbeheersing. Marsh bleef in Italië, zijn tijdgenoot Frederick Billings, geboren en getogen in hetzelfde gebied, vertrok naar San Francisco in de tijd van de Goldrush. Hij

was een advocaat die zich specialiseerde in mijnenkwesties en je kan begrijpen dat hij in die tijd een fortuin maakte in Californië, het nieuwe land. Naast zijn advocatuur was hij ook nog eens een actief speculeerder op de grondmarkt. Hij werd ongelofelijk rijk, trouwde met Julia, die oorspronkelijk uit New York kwam en werd ook in regeringskringen steeds invloedrijker. Hij verdiende ook nog eens een fortuin aan de spoorwegen. Billings, Montana, is naar hem vernoemd. Samen met Julia keerde hij in 1865 terug naar Woodstock. Marsh overleed in Italië en Billings kocht van de broer van Marsh het huis. Dit huis in Queen Anne-stijl werd grondig gerenoveerd waarbij de luxe New Yorkse smaak van Julia natuurlijk grote invloed had. Frederick en Julia vonden bij hun terugkomst uit het Westen een totaal veranderd Vermont. Hun ooit zo bosrijke geboortestreek was volledig kaalgevreten door Merino-schapen. Begonnen met 400 van deze dieren, waren er op een gegeven moment 1,7 miljoen! Hun wol bracht veel geld op, maar ze vraten werkelijk alles kaal wat ze konden vinden. Precies wat Marsh in zijn boek voorspelde, was gebeurd. Billings besluit om het gebied te herbebossen. Hij gaat bomen aanplanten, ook van Europese boomsoorten en alles wat we om ons heen zien vandaag, is het resultaat van die inspanningen.

Billings overlijdt jong, Julia zet met haar drie dochters het boerenbedrijf wat aan de overkant gevestigd is door Frederick door. Ook zijn idealen wat betreft de natuur houden zij samen hoog. Uiteindelijk erft kleindochter Mary zowel de boerderij als het huis. Zij trouwt met Laurence S. Rockefeller, erfgenaam en kleinzoon van 'de beroemde Rockefeller' die zijn fortuin in olie gemaakt heeft. Rockefeller en Mary gaan in het huis wonen, maar veranderen er weinig aan. Wat wij vandaag zien, is nog voor 80 procent zoals het was in 1865! Zij geven enorm veel geld uit aan liefdadigheid, maar vooral de Nationale Parken Foundation is hun grote liefde. Heel veel Nationale Parken zijn op initiatief en door financiering van Laurence's vader tot Nationaal Park geworden: Great Smoky Mountains, Shenandoah, Grand Teton, Acadia en Redwood National Park. Een indrukwekkende rijtje. Om een heel lang verhaal kort te maken: in 1997 stierf Mary en Rockefeller besloot het huis te schenken aan de Nationale Park Foundation. Laurence bouwt een huis aan de overkant van de weg en sterft in 2004. Billings Farm is nog steeds bezit van de familie, maar wordt als museum voor het publiek opengesteld. Wij kregen een fantastische rondleiding door het huis, de ranger die onze gids was, vertelde de hele geschiedenis uitgebreid en heel goed. Prachtig! Even terug op wat Vermont zo anders maakt: je ziet er geen reclamebord langs de weg. Lady Bird Johnson, voormalige presidentsvrouw en Laurence Rockefeller, waren goede vrienden. Samen kregen zij voor elkaar dat alle reclame langs wegen verboden werd. Prachtig, maar niet altijd handig, als je als toerist wat zoekt.

Na deze rondleiding zijn we – met hele lage bloedsuikers! – snel naar de overkant gegaan om bij Billings Farm bij de Dairy Bar een lunch te kopen.

Met een heerlijke doos crackertjes, twee appeltjes per persoon, een blok kaas, een pakje melk en een diet coke en een plastic mes, vertrokken we naar het bankje bij de schapenwei voor een heerlijke lunch buiten. Het weer was super, in onze korte mouwen zaten we lekker in de zon. Na de lunch hebben we rondgekeken op de boerderij, in het museum en in het huis waar Fredericks manager woonde en wat is teruggebracht in de stijl van 1890. We genieten met volle teugen van deze heerlijke dag.

Uiteindelijk wordt het tijd om onze camping op te zoeken. Een half uur vanaf Billings Farm, helemaal over smalle polderwegen (dankjewel Garmin!) komen we bij Lake Champagne Campground in Randolph Center. We checken in, krijgen een deftig plekje en besluiten eerst alles eens aan te sluiten, zoals altijd. En dan komen we erachter dat onze black water tank niet dumpst en dat hij dat waarschijnlijk al langer niet doet. We kregen al eerder een volmelding op het display, maar dat gebeurt wel vaker als er iets voor de sensor hangt. We proberen met de waterslang in de WC de tank door te spoelen, maar de paniek slaat toe als het water uiteindelijk in de WC-pot blijft staan. Oeps, dan zit de boel echt verstopt. Ai ai, wat nu? Als we de slang eraf halen en de klep open trekken, kan er 200 liter strontwater over de camping lopen. Niet zo funny natuurlijk. Na een tijdje nadenken besluiten we naar

boven naar de dumpplaats te rijden. Beter poep over de betonplaat dan op het gras van de camping. We stoppen op de dumpplek en de eigenaar van de camping komt kijken om te vragen wat er aan de hand is. We leggen hem uit wat er gaande is en hij gaat netjes plastic handschoenen voor Albert halen. Ik pak ons plastic vuilnisbakje (geen emmer geleverd door Road Bear!) en dan begint het. Er schiet een grote prop vochtige toiletdoekjes uit het gat, Albert sluit de klep en opent hem dan opnieuw met de slang eraan. En dan gaat alles goed, hij schiet in een keer open. Jippie, gelukt! Albert spuit alles goed schoon en klaar is de job. Ondertussen staat er een Moturis A-klasse camper die net ingecheckt is en ik zie dat de bestuurder zeer geïnteresseerd naar onze camper kijkt. Ik spreek hem aan en vraag hem hoe de Moturis bevalt. Ik vertel hem dat we graag nog eens uit Boston zouden vertrekken en dat Moturis dan de enige optie is om een camper te huren. Hij vertelt mij dat hij juist erg geïnteresseerd is in onze Road Bear, omdat zij met Moturis na vijf keer steeds slechtere ervaringen krijgen. Geen scherm meer, veel kapotte dingen in de camper, geen slide-out met ramen, kortom: veel mindere kwaliteit. Mmm, zonde, daar zitten we ook niet op te wachten. Toch prettig dat deze Duiters ons dat konden vertellen.

We rijden terug naar onze plaats, proberen op Internet te komen, maar onze creditcards worden niet geaccepteerd door de hosting van de camping. Ben! Ik loop weer terug naar boven, weer bekaft, want het is continue klimmen en de eigenaar gaat bellen. Na drie telefoontjes geeft hij het op, niemand schijnt ons een code te kunnen geven zonder creditcards. De eigenaar baalt er enorm van. Ik mag zijn laptop gebruiken, zolang als ik wil, in zijn kantoor. Ik besluit alleen een berichtje op dit blog te zetten en verder me er niet druk om te maken. We eten heerlijk samen in de camper, varkensfilet met sperzieboontjes en röstikoekjes (hash-browns voor de Amerikanen) en genieten van een rustig avondje. Het regent, het is pikkedonker en om negen uur kruipen wij lekker lepeltje-lepeltje in ons Queenbedje. Welterusten!

Dwars door Upstate New York

Posted on [10 oktober 2007](#) |

Verbazingwekkend hoe snel wij 's morgens op pad zijn als we geen Internet hebben! Voor de trouwe bloglezers: onder dit verslag staat dus nog het verslag van gisteren, ook nieuw! Om half negen reden we van de camping in Randolph Center af. Het heeft stevig geregend vannacht, gelukkig voor de mensen hier, want overal wordt geklaagd over de verschrikkelijke droogte hier. Het was wel frisjes in bed, vannacht gaat er een Road Bear-dekbedje extra op. Ik heb weer hoofdpijn en mijn ogen branden. Niet prettig. We rijden via hele leuke kleine dorpen door Vermont naar de staat New York. Weer

genieten we intens van de prachtige wegen, de Foliage die in de hoger gelegen Green Mountains zelfs al over zijn piek heen lijkt en de verscheidenheid aan huizen. Sommige huizen zijn zo super verzorgd en netjes, met mooie strakke grasvelden en leuke halloweenversieringen, anderen zijn vreselijk vervallen en rondom ligt veel rommel rond de deur. En dan heb je nog de kleine winkeltjes overal langs de weg, met vervallen uiterlijk, schijnbare slordigheid, maar o zo doordacht uitgestalde en opgehangen souvenirs en cadeautjes. Kleurrijk!

Na een pijnstillertje, mijn bloeddrukpilletje (oeps, paar dagen vergeten, therapietrouw ... Liset!) en even rust, zakt de hoofdpijn om niet meer terug te komen vandaag, gelukkig.

We kiezen ervoor om niet door de Adirondacks te rijden. Dit park moet geweldig mooi zijn, maar we hebben de laatste dagen al van heel veel natuur genoten en willen deze toch al zo lange rijdag niet nog langer maken. De Adirondacks waren wel oorspronkelijk de reden om deze kant op te gaan,

maar uiteindelijk kies je ook voor de sfeer van de dag en voor wat op dat moment belangrijk is. Belangrijk is voor ons nu juist het rijden door die kleine gemeenschappen, zien hoe mensen hier leven, genieten van de dagelijkse maar ook zo ondagelijkse dingen. Dat Amerikaanse platteland blijft ons boeien en vandaag krijgen we er weer heel veel van te zien. Garmin stuurt ons overal door, ook door wat kleinere stadjes, over bruggen, langs rivieren. Super! We rijden van Vermont de staat New York in en het is alsof je een compleet ander land in rijdt! Lady Bird Johnson had hier duidelijk geen invloed genoeg, want de reclameborden schreeuwen ons weer vrolijk tegemoet. We moeten er hartelijk om lachen. Vermont is duidelijk de natuurstaat, New York is weer meer Amerika zoals wij dat kennen. Van de hoge skigebieden in de Green Mountains naar een heel ander landschap, maar zeker zo interessant. Al snel staan we te wachten bij een wegversmalling wegens onderhoud en we staan achter een wagen met hout. Er blijken twee 'wide loads' door te moeten en wij genieten van de grote two-pipers die erachter aan komen. Foto-serietje is zo gemaakt natuurlijk.

Bij Saratoga Springs zien we ineens iets wat we al vanaf voor Boston gemist hebben: Denny's!! We juichen bijna allebei en twijfelen geen moment. Ons ontbijt bestond uit zo'n klein bekertje light vruchtenyoghurt en een echt American Breakfast wil er best in! Ik droom al vanaf het moment dat ik de tickets boekte van een Fabulous French Toast Platter en ja, hij was heerlijk! Albert kiest voor iets met cheese-steak en hashbrowns. Goh, dat is toch weer echt genieten.

Na dit ontbijt c.q. lunch gaan we verder en we rijden een stuk binnendoor nog en gaan bij Jamestown verder over de Interstate, omdat we anders helemaal nooit meer op bestemming zullen komen. Onze Garmin is ingesteld op Central Square, een half uurtje voor de campground. Daar zit een Walmart Supercenter waar we de nodige voorraad voor de komende dagen weer willen inslaan. Mexico staat niet bekend om zijn grote hoeveelheid restaurants geloof ik. We tanken nog onderweg, doen onze boodschappen en zijn rond half vier op Yogi Bear's Jellystone Camp Resort. We checken in in de gigantische store en kijken onze ogen uit. Er zit zelfs een snackbar in! We vragen de dame of we dichtbij de laundry mogen, want ik heb weer een berg was en heb weinig zin om daar de hele camping mee over te sjouwen. Op onze vraag of er WIFI is, antwoordt ze dat dat er alleen in het gebouw is waar de winkel en het kantoor in zitten. Balen! We hebben nogal wat in te halen, willen bloggen, foto's uploaden en gewoon lekker online kunnen klooien, zeker als we twee dagen hier zitten. Maar toch, het is hier zo lekker rustig en zo'n mooie camping, we willen niet weg.

De eigenaar (of zo) brengt ons met zijn golfkarretje naar onze plek, die recht achter het hoofdgebouw zit. We hebben wat problemen met de lengte van de

waterslang en de stroomkabel en als we nog verder naar achteren rijden, hangt de hele camper achterover. We zetten het ding iets terug, gooien blokken onder de achterwielen en het moet maar zo. Onze buurman komt zich netjes voorstellen, aardige man. Natuurlijk proberen we of we toch toevallig niet genoeg signaal kunnen vangen voor het Internet. Et voila, we hebben al uren in de camper prima verbinding! Het leven is goed! Zo goed dat we na onze Denny's lunch geen zin meer hebben in diner. We hebben heerlijke kaasjes gekocht in Taftsville Country Store, een doos crackertjes over van Billings Farm en heerlijk ijs ingeslagen bij Wal*Mart. Wat wil een mens nog meer???

Petra, je hebt gelijk, er is hier niet zoveel, maar de omgeving is mooi en deze camping is heerlijk. Waar wij op hopen is dat we morgen zalmen in de rivier zullen zien hier!

Verser dan versere zalm

Posted on [11 oktober 2007](#) |

De campgroundmensen hier zijn vast heel erg blij! Toen we gisteren aankwamen, vertelde de man die ons naar onze plaats bracht, dat ze heel erg verlegen zaten om regen. Het water in de rivier was veel te laag voor de

zalmen die stroomopwaarts komen vanaf Lake Ontario. Ze moeten ergens boven in een goed blaadje staan, want het regent hier nu al zo'n 24 uur aan een stuk. Het kleine stroompje water van gisteren, de 'Lil Salmon River' is vandaag een indrukwekkend snelstromend riviertje geworden! Wij hebben onze off-day. We hebben totaal geen zin om op pad te gaan, het is onze broodnodige hangdag vandaag. We hebben goed internet, tenminste tot halverwege de middag. We werken dus aan onze blogs, aan foto's, surfen lekker rond en ontbijten pas om een uur of 10. Na het ontbijt togen we met een grote koffer vol vuile was met onze jassen aan naar de wasplaats hier.

Terwijl we daarheen lopen, zien we een paar grote zalmen hangen. Er komen mannen aan met een plastic bak, een grote snijplank en messen. Ik vraag hen of ze de zalmen gaan schoonmaken en ze vertellen dat dat inderdaad het plan is. Ik vraag hen of we er wat foto's van mogen nemen. We brengen snel de eerste was weg en gaan dan een praatje maken bij de vissers. Deze mannen komen speciaal hier op vakantie om te vissen op zalm. Ze komen uit Florida en New Jersey. Later blijkt wel dat de hele camping hier bestaat uit vissende kerels. Overal staan grote koelboxen buiten, de meesten rijden een pickup en aan allerlei rekken en touwen hangen pakken te drogen. Ze staan in de rivier te vissen naar zalm. Vrouwen zijn hier zeldzaam, dit is in de herfst een mannenparadijs. Vissen en jagen is hier erg populair, we hebben gisterenavond ook veel horen schieten. Vanavond niet, het weer zal te slecht zijn.

Veel mannen huren hier ook een houten cabin waar ze met z'n allen in bivakkeren. Het is een stoere wereld hier. De mannen waar wij gezellig mee staan te praten, terwijl ze de twee grote zalmen schoonmaken, vragen of we zalm willen hebben. Albert lust geen zalm, maar het lijkt mij heerlijk, zo'n vers stukje vis. Hij pakt de twee zalmen per twee moten in ziplockzakjes en ik verwacht twee mootjes te krijgen. Maar nee, ik krijg de hele zak! Twee grote zalmen verdwijnen dus in ons kleine vriezertje, één zakje houd ik eruit, voor vanavond bij het eten. Petra, kan ik jullie blij maken met verse zalm??? Hij smaakt heerlijk, mijn stukje vanavond was om te zuigen!

Rond de avondschemer togen we samen naar de rivier, want dat is de tijd dat de zalmen te zien zijn, volgens de experts hier. Er zijn meer mensen die komen kijken, maar helaas, geen vis vandaag. Het zal ons niet gebeuren he, geen beren, geen moose, geen zalm. Het is ons gewoon niet gegund.

Ach ja, we zijn in elk geval uitgerust voor een lange rijdag morgen, dan gaan we naar Pennsylvania. Voor nu, we gaan lekker slapen. Dit zal vandaag niet meer online komen, want het Internet is out!

Taart kopen van de Amish

Posted on [12 oktober 2007](#) |

Het was vroeg dag vandaag. Om half acht reden we met koffie voor in de auto de camping af. We hebben alleen nog even het vuil in de vuilnisbakken gegooid, de rest komt wel in Pennsylvania. We hebben een lange rijdag gepland, noem het maar de grote Noord-Zuid verplaatsing. Het regent nog steeds in Mexico en voor een dagje is dat niet erg, maar we hopen elders op beter weer.

In het dorpje is het enorm druk rond de school, de schoolbussen rijden af en aan. Het is een prachtig gezicht, die karakteristieke gele bussen die van alle kanten aan komen. De kinderen beginnen hier vroeg, het is nog geen kwart voor acht! Wij rijden naar de snelweg richting Syracuse en slingeren op aanwijzingen van Garmin langs allerlei op- en afritten. Upstate New York is mooi, bosrijk en ook hier is de Foliage bezig. Nog niet zo sterk als in het noorden, waar wij vandaan komen, maar toch, het is mooi. Het heuvelachtige spreekt ons heel erg aan. Op een gegeven moment zie ik de afslag naar Ithaca, waar Annemiek van het forum woont. Toch leuk dat we daar zo dicht bij zijn,

de Finger Lakes, haar gebied, moeten erg mooi zijn, maar het blijft keuzes maken op zo'n reis.

Onderweg dromen we weg en praten we over 'ooit'. 'Ooit' willen we een maand of zes in dit prachtige land rondtrekken, met een eigen motorhome met auto erachter of wellicht juist andersom, in een pickup met een grote fifthwheel erachter. Hoe dat allemaal verzekeringstechnisch zou moeten, weten we niet, maar er moeten mogelijkheden zijn, daar zijn we van overtuigd. Het lijkt ons geweldig om veel rustiger hier rond te kunnen toeren. Als we een tijdje rijden, verschijnt er een SMS-berichtje op Alberts telefoon. Goed nieuws: Peet is geslaagd voor zijn Proeve Van Bekwaamheid. Hij moest op zijn stagebedrijf de hele week de boerderij runnen alsof het zijn eigen bedrijf was. Dinsdag ging het mis, er stond een koe op zijn voet en hij was stevig gekneusd, er is een nagel van zijn grote teen en hij kon hinkend verder. Bij de huisartsenpost constateerden ze geen verdere schade, gelukkig. Peet had op zijn beurt weer een keer geluk, dat hij op zijn stagebedrijf veel personeel kon aansturen en dus het melken en voeren kon uitbesteden. Hij heeft zelf deze week veel mee op de tractor gezeten om 60 hectare grond klaar te maken om in te zaaien. Al dit grasland moet klaar liggen voor de WK Vierspannen 2008 op 'ons' landgoed'. Het is wat met onze kids, Esmee is thuis met voorhoofdsholte-ontsteking. Ze zijn nooit ziek en nu wij weg zijn moeten er twee naar de dokter! Saskia is zondag jarig, ze wordt 25 jaar.

Het weer blijft ondertussen miezerig, maar als we de staatsgrens met Pennsylvania oversteken, breekt de zon voorzichtig door. Een uurtje later rijden we met zonnebrillen op. Voor het eerst deze reis stap ik (behalve voor een metertje voor- of achteruit bij het aankoppelen op campings) achter het stuur van onze grote SRV-wagen. Het wordt een heel avontuur, want op de ongeveer 50 mijl dat ik rijd, vallen we van de ene 'roadwork' in de andere en is het stevig bochtenwerk met daarbij ook nog veel op en neer over de heuvels. Af en toe geeft Albert wat aanwijzingen en na een mijl of 10 krijg ik er echt lol in. Ik stuur het gevaarte door een grote tunnel terwijl de grote two-pipers me in halen. Man, man, wat is het toch gaaf, dat rijden in zo'n groot ding en dan nog voorbijgeblazen worden door die grote jongens. Ik voel me echt een trucker!

Pennsylvania brengt voor het eerst deze reis echte landbouw in beeld. Leuk! Wij zijn 'boerenmensen' in hart en ziel en houden van het platteland. We zien veel maïs, maar ook druiven voor de wijn en hier en daar wat percelen graan. Bij de boerderijen staan hoge torensilo's, die zie je in Nederland eigenlijk helemaal niet. In die silo's zit kuilgras of hooi voor de koeien, het systeem is er hier nooit in gekomen. We rijden een stukje de snelweg af, door het plaatsje Ephrata en we vinden het zo mooi hier. Er zijn winkeltjes met Amish-

handwerken en Albert ziet een boer met drie muildieren heuvelop het land eggen.

We hebben spijt dat we hier maar een nacht geboekt hebben en besluiten op de camping te vragen of er tot maandag plaats is, mits de camping er een beetje leuk uit ziet. Rond half twee rijden we Lancaster in en we merken dat de camping aan een hele grote drukke weg zit. Er zitten restaurants, een grote Tanger Outlet, veel hotels en wij zitten precies naast het pretpark Dutch Wonderland. Maar wonderlijk genoeg ligt de camping achter het pretparkje en merk je hier weinig van de drukte.

Er is een hele gezellige ontvangst en we vragen direct of we het weekend kunnen blijven staan. Dat blijkt lastig, de camping is bijna tot de laatste plek volgeboekt. Er wordt geschoven in het schema en uiteindelijk lukt het de dames om een plek voor drie nachten achter elkaar vrij te maken voor ons. De jongste van de twee zegt meteen dat dat echt de allerlaatste boeking is voor dit weekend, alle gaatjes zijn gevuld! Hebben wij even geluk!

Albert tankt propaan, want met de verwarming regelmatig aan, vaak zelf koken en altijd in de camper douchen, gaat het hard met het gas. Ik moet er niet aan denken om met de toch koude nacht- en ochtendtemperaturen met mijn toilettasje en handdoek over de camping te moeten om te douchen. We genieten volop van deze ruime, luxe camper.

We zoeken ons plekje op en zijn super tevreden. We staan helemaal aan de voorkant van de camping en hebben dus een heel vrij grasveld voor onze neus. De campers staan hier in rijen opgesteld, achter elkaar in plaats van naast elkaar, erg handig. Wij wandelen de camping af en op een minuut of tien lopen zit een Texas Roadhouse, waar we eens een lekkere steak willen eten. Helaas, het is pas drie uur en dit restaurant gaat pas om vier uur open. Wij vallen inmiddels bijna van ons stokje van de honger, dus gaan we naar Applebee's. Ik geniet weer van de fantastisch lekkere baby back Ribs, Albert gaat voor de steak en samen eten we als appetizer lekkere honey boneless buffalowings.

Terug op de camping ga ik foto's bewerken en wat internetten, Albert hangt lekker op de bank TV te kijken, tot hij ineens opspringt. Hij hoort belletjes en voor we het weten staat hier recht voor onze deur een Amish buggy! Ervoor staat er nog een en ik pak gauw mijn camera. Ik weet dat ze dat niet op prijs stellen, maar ik maak de foto's vanuit de camper, ik hoop dat ze het niet merken, maar dit is te leuk om te laten gaan. Even later komen ze langs de andere kant weer langs en ik ga gewapend met mijn portemonnee naar ze toe. Ze verkopen brood, allerlei soorten taarten, koek, eieren en nog wat meer

dingen. Ik koop appeltaart, bruin brood en eieren en knuffel nog even met het magere paard. Wat een ervaring.

Nu is het inmiddels donker hier, ik hoor dat onze blog niet bereikbaar is, evenals de website. Ja ja, vanuit Nederland krijgen we snel bericht hoor! Het was een lange, lange dag, maar wel een hele bijzonder leuke dag weer. Wat is het oosten van dit land toch mooi

Een dagje Amish in Dutch County

Posted on [13 oktober 2007](#) |

Â

Tjonge, wat was het koud toen we vanmorgen uit bed kwamen. Ondanks het lekkere weer overdag, was het een hele koude nacht. Vannacht toch de verwarming maar eens aansteken. Vooral voor Alberts lijf is deze kou niet goed!

Rond half acht zaten we met een beker koffie en een yoghurtje de reacties op onze blogs te lezen en het rondje langs het Alles Amerika-forum te maken. We zouden rond kwart over negen opgehaald worden door Chris van Enterprise

Car Rentals. Ondanks dat we Avis Preferred Membership hebben, blijkt Enterprise altijd toch weer dichterbij te zitten en ze halen je op. Tot onze verbazing wordt er om half negen al op de deur geklopt. Gelukkig ben ik al aangekleed en klaar voor vertrek, Albert stapt net onder de douche uit. Chris is vroeg en tot onze verrassing hoeven wij niet mee naar zijn kantoor, maar handelt hij de papierhandel bij ons in de camper af. Wij hadden een auto besproken voor het weekendtarief van \$ 38,70 per dag. De grootste is dan een Intermediate, hij had het over een Chevrolet Impala. Tot onze verbazing staat er toch een SUV voor de deur, altijd onze favoriet. We krijgen een gratis upgrade, omdat de Chevy niet beschikbaar was. Ons hoor je niet klagen, deze [Saturn Outlook](#) blijkt een heerlijke tourauto, we zijn er zeer tevreden over. Chris blijkt nog een auto te hebben op een of andere manier, want we hoeven hem niet terug te brengen. We hoeven zelfs maandag de auto niet weg te brengen, alleen de sleutels bij het kantoor op de camping afgeven en de auto daar parkeren is genoeg. Dat is pas superservice! We betalen zo'n 25 dollar per dag aan verzekering bij, dat is het nadeel van hier in Amerika pas huren.

En zo staan we dus al voor half tien in het centrum van Lancaster op de Central Market, waar zo'n 60 kraampjes zijn met allerlei eten, wat quilts, bloemstukken en hebbedingetjes. Altijd leuk om even overheen te lopen. We hebben niets nodig, maar toch. Na de markt rijden we terug richting de camping, want iets verder zit het Amish House en Farm, waar je een toer met een gids kan krijgen om meer te leren over de geschiedenis en leefwijze van de Amish. We zijn met een vrij grote groep en de mevrouw die onze gids is, dreunt haar verhaal op. Een prima verhaal, alleen is het jammer dat het zo duidelijk uit het hoofd geleerd is en zonder enige emotie of enthousiasme gebracht wordt. Wat een verschil met onze gids eerder in het Rockefeller huis. Albert zegt wel dat juist haar droge manier van vertellen ervoor zorgt dat het voor hem heel goed te volgen is, hij heeft nog weleens moeite met het Engels als het anders gaat.

Ik zal proberen de grote lijn van haar verhaal weer te geven. We worden ontvangen in een vrij lege ruimte, waar zo'n 20 houten bankjes staat waarop we plaats nemen. In het midden is een soort schuifwand weggehaald. Ze vertelt dat dit soort ruimten de woonkamers zijn van de Amish, maar dat bij hun kerkdiensten de grote meubelstukken eruit gehaald worden en de kamer wordt ingericht voor de dienst. De banken en benodigde bijbels en spullen voor de maaltijd worden met een wagen gebracht. De Amish hebben namelijk een keer per twee weken een kerkdienst en ze hebben geen kerk, maar houden hun diensten bij de mensen thuis. Er zijn zo'n 30 families per district en zo komt elk gezin ongeveer een keer per jaar aan de beurt om bij hen in huis kerk te houden. Er wordt dan zo'n 4 uur gebeden, gepreekt door verschillende dominees en twee keer op zo'n dag wordt een uitgebreide maaltijd gebruikt. De kerkdienst begint al rond 8 uur 's morgens. De middaguren worden

gebruikt om bij elkaar op visite te gaan. De vrije zondagen in het jaar zijn ook voor bezoek aan familie en vrienden.

De [Amish](#) zijn vanuit Zwitserland via Duitsland naar Amerika gekomen. De groepering is ontstaan doordat hun oprichter,Â hun dominee Amman, de leefwijze van de MennoÃ-eten niet streng genoeg vond vasthouden aan hun uitgangspunten. Ze geloven in een strikte scheiding van kerk en staat, willen geen oorlog voeren en hun leven zo dicht mogelijk bij de bijbelse voorschriften laten. In de praktijk komt het erop neer dat ze geen gebruik maken van de moderne mogelijkheden van onze maatschappij. Er is geen televisie in huis, geen telefoon (hoewel wel een openbare telefoon langs de weg, voor algemeen gebruik), ze maken geen gebruik van het elektriciteitsnet en hun vervoer vindt plaats door middel van paard en buggy. Landbouwmachines zijn er wel, maar worden meestal nog door paarden of muil dieren getrokken. Tractors zul je wel zien, maar die mogen niet op luchtbanden staan, zoals luchtbanden helemaal verboden zijn. De gedachte hierachter is dat de Amish geacht worden bij hun gemeenschap te blijven en luchtbanden zullen hen in staat stellen verder weg te gaan. Vreemd genoeg mogen jonge Amish-mensen wel ‘proeven’ van het ‘Engelse’ leven als ze 16 jaar zijn. De Amish geloven niet in de doop bij kinderen, ze willen dat hun leden bewust voor hun kerk kiezen. Jongeren worden dan ook pas in de gemeenschap opgenomen als ze oud genoeg zijn om bewust hun keuze voor de doop te maken. Voor ze dat doen, mogen ze ‘wereldse’ zaken ondervinden, zoals autorijden en naar de film gaan. De auto mag dan weer niet bij het ouderlijk huis geparkeerd worden, maar moet op een veilige plaats op gepaste afstand. Fietsen zijn zeldzaam, er zijn wel tegenwoordig wat rolschaatsen en stepjes voor de kinderen.

De mannen laten hun baard staan vanaf het moment dat ze gedoopt zijn, jonge mannen mogen zich nog scheren. Er volgt een hele uitleg over alle verschillende soorten jurken, maar het komt er vooral op neer dat elke versiering verboden is. Zelfs knopen zijn voor de vrouwen volledig ‘not done’. Hun jurken en schorten worden bij elkaar gehouden door spelden, een soort kopspelden zonder kop. Meisjes krijgen op hun 16e hun eigen slaapkamer en kunnen dan aan hun uitzet beginnen, jongens krijgen op die leeftijd een eigen buggy. Wij kwamen trouwens vanmiddag opvallend veel jonge vrouwen tegen met een buggy.

Boodschappen, medische hulp e.d. halen de Amish gewoon bij dezelfde winkels, artsen en ziekenhuizen als alle mensen in het gebied. Er wonen trouwens veel meer Amish in Amerika dan alleen de 27000 hier in Pennsylvania. In nog 28 andere staten zijn Amish te vinden.

Weer iets raars is dat de Amish geen stroom gebruiken, maar wel generators en andere zaken mogen gebruiken, zolang ze maar door propaangas, benzine, diesel of iets dergelijks worden gestookt. Zo hebben de Amish gewoon koelkasten in huis, op propaan en zagen we een Amish met een benzine-bosmaaier gras maaien.

Verwar Amish niet met de hier ook veel voorkomende Mennoïeten. Mennoïeten hebben bijvoorbeeld wel kerken en zij zijn wel gekleed in lange jurken met hoofdkapjes, maar bij hen mogen decoraties en vrolijke stofjes wel. Amish-vrouwen dragen alleen effen en zwarte stoffen. Mennoïeten gaan ook op vakantie, Amish hooguit op familiebezoek in andere staten, waarbij ze dan wel weer met auto's mogen meerijden en gebruiken mogen maken van openbaar vervoer als bus en trein. Vliegen is verboden. Snappen jullie hem allemaal nog?

Wij zijn na de toer eerst maar eens gaan lunchen bij Cracker Barrel aan de overkant. Een hele andere wereld met een mengelmoes van allerlei mensen, een winkel waar ze driedubbeldik overal voor in de rij stonden en waar ik - jippie!- de kalender van Marjolein Bastin vond. Die had ik mijn vriendin Coby beloofd mee te nemen, want vreemd genoeg is deze kalender van de Nederlandse schilderes in Nederland niet te koop. Co, ik heb hem!

Albert eet een hamburger met frietjes, ik ben nog meer aan ontbijt toe en ga voor een pancake-ontbijt met ei en bacon.

De middag brengen we door met toeren. Eerst maken we een toer volgens een kaart, door het Amish-gebied. Het is er enorm druk met in de dorpjes Bird-in-Hand en Intercourse (hoe krijgen ze het verzonnen!) veel toeristen, busladingen vol! Wij zoeken de rust op en gaan gewoon een eind het gebied in, waar we genieten van allerlei mooie huizen, boerderijen, natuur en 'gewoon Amerika'. Aan het eind van de middag komen we weer terug door Amish-gebied, maar nu waar het veel minder toeristisch, dus veel leuker is!

Zo rond half acht zijn we op pad gegaan om een goede biefstuk te scoren. De eerste keus was Texas Roadhouse, hier zo'n 600 meter vandaan. Als echte Amerikanen ga je daar 's avonds natuurlijk niet lopend heen, ze zouden je zo van de sokken rijden. Daarbij is die 600 meter wel bergje op. We pakken dus de Saturn en rijden erheen. We doen er heel lang over om hier de drukke weg over te steken, want we moeten naar linksaf, dus met een grote boog. Lopend zouden we er al geweest zijn zowat. Het is er laaiend druk en terwijl Albert een parkeerplaatsje zoekt, ga ik vragen hoe lang we moeten wachten op een tafel. Anderhalf tot twee uur is het droge antwoord! Nou, in geen anderhalf of twee jaar, dus we vertrekken weer. Op de Garmin zoek ik Outback

Steakhouse, een van onze favoriete steakrestaurants. Er zit er een een mijl of 6 verder, geen probleem dus. Het probleem komt pas als we erheen rijden. Garmin stuurt ons midden door het centrum van Lancaster, maar ook door niet zulke frisse buurten, waar we op zaterdagavond liever geen problemen krijgen. Halverwege snappen we waarom, Garmin staat nog ingesteld op 'vermijd snelwegen' en stuurt ons dus volledig binnendoor! We rijden een hele tijd en dan eindelijk zijn we er.

Eenmaal binnen blijkt dat we hier een wachttijd van ongeveer 40 minuten hebben, maar dat is niet zo erg. Het is erg knus, we hebben lekkere bankjes om op te wachten en krijgen een 'pager'. Al snel zit er een jong stel naast ons en we raken aan de praat. Er komt een jonge vrouw binnen, met hoofdkapje, maar wel met een vrolijke blauw-wit geblokte rok. Geen Amish dus, maar Mennoïet. Ze heeft een heel klein babytje in een kleurige doek op haar arm en zelf heeft ze nog een heel pril, jong gezichtje. Ik vraag mijn buurvrouw of alleen Mennoïeten uit eten gaan of dat Amish dat ook doen. Ze zegt dat dat een beetje afhankelijk is van hoe strikt de Amish zijn, ook daar is verschil in. We krijgen een gesprek over de Amish en ze vertelt dat Amish jongeren volop uitgaan en daten. Waar ze precies heengaan is me niet duidelijk, maar je moet 's avonds laat maar eens door het gebied rijden, zelfs na middernacht, zegt ze. Je rijdt de ene na de andere buggy voorbij! Haar man vertelt dat die enkele Amish die wél de gemeenschap verlaat, vaak erg succesvol wordt in het zakenleven. Ze zijn gewend om keihard te werken! Het is bijna jammer als we uiteindelijk een tafeltje krijgen, het is een heel leuk gesprek!

We eten er als vanouds lekker. Alber kiest voor zijn geliefde Victoria Crown Steak met Blue Cheese erop, voorafgegaan door Franse uiensoep. Ik ben dol op hun aardappelsoep en neem de Drovers Platter, een kipfilet/sparerib combo. Heerlijk! Voor een nagerecht is geen plek meer. We rijden deze keer rechtstreeks naar de camping, over de Highway, dat gaat een stuk sneller!

Dagje shoppen en luieren

Posted on [14 oktober 2007](#) |

Zondag is zondag. Dat betekent lekker uitslapen na een goede nachtrust. We gingen niet echt vroeg naar bed en het was wel half negen voor we eruit waren. Het went uiteindelijk wel, dat tijdsverschil. We besluiten vandaag geen grote plannen te maken. Hoewel Gettysburg verleidelijk is, weten we dat we het een dagje kalm aan moeten doen. Alberts lijf is goed hersteld doordat we de verwarming vannacht wel aangelaten hebben en hij goed geslapen heeft, maar we moeten blijven doseren. We doen dus kalm aan, proberen op Internet te komen, maar dat lukt vandaag helemaal niet meer. We krijgen

geen signaal en als we signaal hebben, kunnen we geen verbinding maken. Na een paar koppen koffie en een yoghurtje besluiten we te gaan winkelen. We zoeken nog wat dingetjes voor mensen om mee te nemen en nog iets bijzonders voor de AA-meeting. We hebben gisteren bij Reading behoorlijk grote winkels gezien en we besluiten erheen te rijden. Natuurlijk hebben we wel eerst naar huis gebeld om Saskia te feliciteren met haar verjaardag!

We stellen Garmin in op het vermijden van snelwegen en rijden door het Amish-gebied naar Reading. Het is rustig, hier en daar rijdt een buggy, maar verder is het echt zondag, er is niemand te zien rondom de boerderijen. We rijden door allerlei kleine straten, ook in de stadjes in de omgeving. Schitterend toch altijd om dwars door woonwijken te rijden en te zien hoe mensen hier leven. Er zijn veel meer stenen huizen dan in de andere staten waar we geweest zijn, maar bijna elk huis hier heeft zijn ook eigen porche (veranda). Vaak staat er wel een schommelstoel op, zo gezellig! De Halloweenversieringen maken het een feest om hier rond te rijden. Bij de kerken staan enorm veel auto's, men is hier duidelijk nog erg kerkelijk en er is een grote variatie tussen hele kleine kerkjes en bijvoorbeeld een enorme Rooms-Katholieke kerk waar misschien wel 500 auto's staan.

Wij zijn tegen 12 uur bij de Berkshire Mall en bij The Bon Ton loop ik meteen tegen een wand met Crocs aan. Ik koop twee paar zwarte Crocs, een voor mezelf en een paar voor Wilma, mijn pedicure. Sorry, Claudia, geen paarse! We lopen door de Mall en besluiten te lunchen bij Ruby's Tuesday, waar we ons behoorlijk uitleven bij de Garden Bar, een saladebar met veel heerlijke verse groenten, salades, tomaatjes, champignons en nog vele meer lekkers. Heerlijk. We eten verder allebei Ruby's Minis, twee mini-hamburgertjes met frietjes.

Bij Footlockers slaan we voor een prikkie een stel T-shirts voor Albert in. Hierna rijden we naar een ander deel van de winkels, waar we onder andere bij Circuit City en A.C. Moore binnen wandelen. Bij A.C. Moore vinden we 'het speciale' voor de meeting en bij Circuit City slagen we niet voor de nog te kopen Streets & Trips voor Rob en Annie. We gaan naar Best Buy en daar vinden we de S & T's wel, die is binnen. En dan sta ik weer stil bij de fotocamera's. Sinds een tijdje hebben we een Panasonic FZ50 en die bevalt ons enorm goed. Het is een vrij forse camera met een 12x zoomlens waar we hele fijne foto's mee maken. We lopen eigenlijk altijd allebei met een camera rond, naast deze grote camera hebben we nog een Olympuscameraatje van een jaar of drie oud. Prima ding, maar het LCD-scherm is vrij klein en de zoom komt duidelijk tekort. Daarnaast is hij een beetje van slag, want hij flitst op de raarste momenten. We zien hier een Panasonic van een veel kleiner formaat, maar met een prachtig groot LCD-scherm, 6 x optische zoom en 7.2 megapixels. Het toestelletje werkt op AA-batterijen, dus geen problemen met transformatoren en opladers. We besluiten vrij snel: we kopen deze! Of hij veel goedkoper zal zijn dan wanneer we de camera in Nederland kopen? Tja, dat weten we niet, we moeten er tenslotte hier ook nog een Amerikaanse batterij-oplader bijkopen. Met dank aan Peet, die de onze in Chowchilla heeft laten liggen, maar vooruit, dat is niet het enige wat daar nog ligt.

Na deze aankoop rijden we weer terug naar Lancaster, wederom natuurlijk via allerlei omwegen en kleine weggetjes, dat is nou eenmaal een grote hobby van ons. Je kan ons niet blijer maken dan met toeren. Bij Wal-Mart halen we nog wat verse boodschappen. Het hele parkeerterrein staat er bijna vol, het is er op zondag duidelijk veel drukker dan op weekdays.

Terug op de campground blijkt het Internet nog steeds niet te werken. Ik pak de laptop op en ga ermee naar de store hier. Daar blijkt dat de hele camping zonder Internet zit en dat er iets mis is met de router. Er zou vandaag nog een nieuwe gebracht moeten worden, maar de dames achter de balie zeggen dat ze twifelen of dat ook nog gebeuren zal. Ze balen er zelf enorm van. Jammer, want buiten dat is dit een geweldige campground. Mooie plekken, vriendelijke mensen, uitmuntend mooie toiletten en doucheruimtes (ik ga altijd even kijken, al gebruiken we ze niet) en een prima laundry. Ik besluit dus maar de

was te gaan doen, want dat is ook weer nodig. Ik laad alle vuile was met de flessen wasmiddel en mijn kwartjespot in de auto en rijd naar de wasruimte. Lekker Amerikaans is dat toch. In de store ga ik voor 10 dollar aan kwartjes halen, zodat ik voorlopig weer even vooruit kan. Het is goedkoop wassen hier. Betaalde ik vorige week in Boston 1,75 per trommel, nu is het maar 1 dollar. Ik breng koffie mee uit de store en een zakje chips en ga na het laden van de was, lekker buiten op het trapje zitten met een nieuw boek van Danielle Steel. Het is bijna 5 uur, maar het is nog heerlijk buiten in t-shirt en halflange broek. En dat half oktober, super toch? Albert komt ook nog even kijken en samen genieten we van de nieuwe campers die aan komen rijden. Er zitten enorme joekels bij en we zien bij sommigen ook nog vrij jonge kinderen.

Als ik net mijn was uit de machines in de droger heb gewerkt, komt er een Amerikaanse mevrouw ook wassen. Ze is nog jong, stelt zich voor als Heather en we kletsen gezellig. Ze is stomverbaasd als ze hoort dat wij uit Nederland komen en hier met een camper rond touren. Ze is niet de eerste, mensen vinden het hier allemaal heel speciaal en willen van alles weten over onze reis. Wat een verschil met de Westkust, waar mensen in onze ogen toch veel stugger reageren vaak. Ik heb een heel gezellig half uur met Heather. Ze reist met haar man en twee kinderen in de camper rond voor zijn werk, haar kinderen krijgen 'home schooling'. Hij verkoopt paardenmateriaal voor zijn beroep, zadels, hoofdstellen en tuigen en dergelijke. Ik vertel haar dat wij ook paarden hebben en geef haar een klompje met onze site erop. Ze vindt het allemaal prachtig en vertelt op haar beurt van alles over deze omgeving en de mensen. Fijn, zulke praatjes, dat maakt het wachten op de was heel erg aangenaam.

Bij terugkomst in de camper heeft Albert het eten klaar. Lekker, biefstukjes met aardappelpuree en sla met gekookte eieren. Na de afwas pak ik mijn boek weer en lees een tijdje. Dan zie ik dat Albert naar een documentaire over Yellowstone en de Grizzlyberen kijkt. Ik vind dat interessant, dus ga mee kijken. Op dit moment is er een andere documentaire bezig: de geschiedenis van Wal*Mart. Via het forum hoor ik vaak negatieve geluiden over deze winkel, vooral over de behandeling van het personeel. Maar eerlijk is eerlijk, volgens mij koopt heel Amerika bij Wal*Mart en gaat elke Nederlandse toerist op een van de eerste dagen in Amerika al bij Wal*Mart snuffelen. Het is in elk geval onze eerste stop, elke keer weer, ze hebben er gewoon bijna alles wat je maar bedenken kan. De Wal*Mart Supercenters zijn 24 uur per dag open en hebben ook een levensmiddelenafdeling. Ik ben er vorige week naar de kapper geweest, er zit altijd wel een eettent met fast-food in, een apotheek en een brillenzaak ook bijna altijd. Velen hebben een tuinafdeling, wat wil een mens nog meer? En wat vooral belangrijk is: het is goedkoop. Wij slapen onder een Wal*mart-dekbed, op Wal*Mart kussens, wassen af met een Wal*Mart afwaskwastje, ons vuil gaat in Wal*Mart plastic tasjes en ga zo

maar door ... Ik ga dus nu nog even meekijken, het is een interessant programma! Het gaat nu over een gigantisch grote Wal*Mart personeelsmeeting met 18.000 mensen, veel pep-talk, veel 'we zijn geweldig'-kreten, kortom: Amerika!

Eten met Petra en Rick

Posted on [15 oktober 2007](#) |

Â

En zo klik ik net mijn hele verhaal weg .... Dom, dom, maar dan begin ik maar weer opnieuw. Het leven van een blogger gaat niet over rozen altijd. Zo loop ik nu consequent een dag achter, omdat Â³f het Internet niet werkt Â³f we te laat thuis zijn. Excuus hiervoor!

Gisterenmorgen hadden we tot tien uur 'rommelochtend'. De perfecte campground in Lancaster beviel ons zo goed dat we eigenlijk niet weg wilden! We hebben tanks geleegd, de camper weer eens wat netjes opgeruimd, vaat gewassen, vuilniszakjes 'aan de weg' gezet (ja ja, ophaaldienst, hier dagelijks!) en voor we het wisten, stond er weer een Amish-dame voor de deur. Met twee kinderen, paard en buggy stond ze precies voor onze uitgang haar

handelswaar uit de buggy in het karretje erachter te laden. We zijn dus maar naar haar toe gelopen en hebben koekjes en kaneelrolletjes met cheesecake van haar gekocht. Ze wilde graag proberen of ze ons 'Dutch' kon verstaan, maar dat lukte echt niet. Zelfs ons Duits was voor haar abacabadabra. Albert en ik hebben uitgebreid de optuiging van haar paard bekeken. Het lijkt veel op onze manier, maar het paard loopt in een gareeltuig, met een opzetteugel. Die opzet, die je hier ook bij de tuigerswedstrijden wel ziet, dwingt het paard met het hoofd omhoog te lopen. Nadeel hiervan is dat ze 'de rug niet krom kunnen zetten', zeker bergjeop een heel groot nadeel. En klimmen moeten ze hier vaak genoeg. Jammer, dit lijkt niet echt paardvriendelijk. Verder loopt er vanaf het kopstuk van het hoofdstel een driehoek rechtstreeks naar het bit, wat een behoorlijke inwerking op de lagen (tandloos deel van de mond) moet geven. Tja ...

Na haar vertrek rijden wij ook weg en gaan we via York en Baltimore naar College Park. Bij de Avis-vestiging in het Holiday Inn staat een Chevrolet Trailblazer op ons te wachten. Die heb ik in Nederland al gehuurd via een aanbieding op hun website. De knul is helemaal in de war, omdat ik een voucher heb waarop staat dat ik al betaald heb. Alberts ledenkaart van Avis voor het Preferred Membership maakt het er niet duidelijker op. Ach ja, het komt goed na een telefoontje, maar hij had nog nooit een vooruitbetaalde internetboeking meegemaakt! Dat al op de vliegveldlocaties wel anders zijn.

De campground is zo'n 3 mijl vanaf de autoverhuur, dus we rijden achter elkaar aan. De ontvangst daar is indrukwekkend. Deze grote camping, Cherry Hill, heeft een grote ontvangstruimte, een winkel waar je u tegen zegt en een berg informatie waar je een halve dag voor nodig hebt. Er stoppen toerbussen voor rondleidingen door Washington, ze hebben een bus die bijna elk half uur naar de metro hier rijdt en je kan overal tickets voor kopen hier op de camping. Informatie ten over! er is een dagelijkse uitleg over de stad in het conferentiecentrumpje, er is een café met volledige maaltijdservice, een hot tub en sauna, speeltuinen en het zwembad is pas een week dicht. Wij laten het allemaal aan ons voorbij gaan en Internetten even een middagje bij.

Om vijf uur maken we ons op voor ons bezoek aan [Petra](#) en Rick, die met hun kinderen Katja, Kai en Saskia hier zo'n half uurtje vandaan wonen. We kennen Petra van het Alles Amerika-forum, zij is een van de beheerders daar. Petra en Albert delen hun chronische pijnen, zij heeft fibromyalgie en ik lees dagelijks in haar blog hoe ze daar mee omgaat. De ontvangst is hartelijk, we zijn een dik half uur te laat, doordat we enorm in de file hebben gestaan, maar dat wordt ons niet kwalijk genomen. We hebben wat kleine cadeautjes meegenomen uit Nederland en krijgen op onze beurt een lekker pot echte Virginia-peanuts! Na wat gedronken te hebben en hun leuke kinderen én hond Cosmo even te hebben mogen meemaken, zijn we met Petra en Rick

naar de Cheesecake Factory gegaan voor het diner. Wat een leuk restaurant, met prachtige hoge plafonds, bijzondere mooie lampen en wanddecoraties in heel warme oranje-gele tinten. Bijzonder! We eten er heerlijk, ik heb weer eens een kip teriyaki op (dat is lang geleden!) en deel met Albert een dessert van appels, kruimeldeeg, vanille-ijs en slagroom. Petra en Rick delen hun dessert ook, het is gewoon te groot voor een persoon.

Het eten is prima, het gezelschap voortreffelijk! Het is alsof we elkaar al jaren kennen door het lezen van elkaars blogs! Petra schrijft nog veel uitgebreider over haar dagelijkse leven dan dat ik dat doe, maar het voelt gewoon heel vertrouwd. We zijn na een paar uurtjes nog lang niet uitgepraat en besluiten donderdagavond nog een keer met elkaar te gaan eten. Petra biedt ons ook aan met ons mee te gaan naar Shenendoah vandaag (als we er ooit nog komen!), maar wij willen geen grote inbreuk maken op haar leventje en we zeggen eerlijk dat we eigenlijk gewoon het liefst samen op pad gaan, zodat we onze dag kunnen indelen zoals ons dat het beste uitkomt. Gelukkig heeft ze daar begrip voor en zijn we het erover eens dat een etentje met elkaar zeker zo gezellig kan zijn. We hebben in elk geval haar telefoonnummers voor tips en problemen!

En nu, nu ga ik proberen dit verhaal wel goed online te krijgen en als een speer zorgen dat ik een keer aangekleed kom.

Shenendoah NP

Posted on [16 oktober 2007](#) |

Oeps, eigenlijk sliepen we te lang uit .... We waren pas rond negen uur uit bed en wilden nog van alles. Foto's uploaden, blogs schrijven, forums lezen en alles wat nog in te halen viel. Maar ja, we hebben vakantie, dus maken we ons niet druk en doen we wat we doen willen. Zodoende vertrekken we pas tegen elf uur richting Shenendoah National Park. Het is anderhalf uur rijden naar Front Royal waar de ingang van het park zich bevindt. Het gaat een stuk vlotter die kan op dan de avond ervoor, toen we dik in de file stonden naar Petra en Rick. Ook nu komen we weer langs hun woonplaats Vienna. Petra heeft ons een restaurant in Front Royal geadviseerd voor de lunch, op aanraden van een vriendin. Ik kon het op Internet niet vinden, Garmin kent het ook niet, dus gaan we tanken en ik vraag bij het benzinestation naar 'A time to remember'. Maar nee, ze kennen het niet en ook het telefoonboek biedt geen uitkomst. Het meisje adviseert ons een ander restaurant, maar

gezien de tijd, besluiten we gewoon een hotdag, een stukje kaas en koek met twee diet-cokes mee te nemen in de auto. Tjonge, nog meer zooi. Ik weet weer waarom ik een camper zo fijn vind, ik bouw me helemaal in in zo'n auto. Bij de ingang van het park kopen we een America The Beautiful Pass. Deze geeft ons een jaar lang toegang tot alle Nationale Parken en nog meer, voor 80 dollar. Onze vorige pas is twee vakanties lang meegegaan omdat de twee vakantie binnen een jaar viel en dit gaat ons nu weer lukken. De pas is geldig tot eind oktober 2008 en dan zijn we allang weer terug van onze volgende reis. En op de planning voor die reis staan nogal wat parken, die pas levert zin geld dus dik op en je betaalt zo mee aan het onderhoud van het park, prachtig systeem.

Ik krijg nog meer papierhandel, waaronder de route door het park en zit dus helemaal tussen de flesjes cola, camera's, RandMcNally, parkinformatie en mijn eigen tas ingebouwd. Daar komt bij dat ik de pest begin te krijgen aan deze auto. Net als bij de vorige Chevrolet Trailblazer in Boston zit de gordel niet aan de zijkant van de auto vast, maar aan de bovenkant van de stoel. Zodra je je op de passagiersplek hebt vastgezet, blokkeert dat ding en zit je gevangen in een gordel die je helemaal vastsnoert en bij mij door mijn gezicht heen loopt. Ik ben mijn gordelklem vergeten en dat levert me dus heel veel ergernis op. De stoelen van die auto zijn hard en ik weet het zeker: voor ons geen Trailblazer meer. Ook Albert vindt het een grote tegenvaller na die fijne Saturn Outlook in Lancaster.

Het park is prachtig! Er begint al wat Foliage te komen, hoewel natuurlijk veel minder dat wat wij eerder al gezien hebben, maar het is wel heel mooi. Er zijn heel veel uitzichtpunten waarbij je links en rechts het dal in kan kijken. Skyline Drive is een grote lange slingerweg over de bovenkant van de bergen van Shenendoah en aan weerskanten kan je het dal inkijken. Het is wel mistig beneden, dus je ziet alles door een nevel heen, maar dat maakt het ook wel heel bijzonder. We rijden een deel van het park, want het hele park is 109 mijl lang. Halverwege zien we een hertje aan de kant van de weg. Ik stop heel voorzichtig en Albert stapt uit om een paar foto's te maken. Er stoppen nog meer auto's en het diertje is onverstoorbaar. Het kijkt niet op of om en staat lekker te grazen langs de kant van de weg.

Bij de tweede Entrance die we tegen komen, verlaten wij het park. We rijden richting Luray en bij Elkton schieten we eerst de McDonalds in. We moeten allebei heel nodig plassen en tja, geen camper met wc-tje:-). We nemen een milkshake mee in de auto en zetten de Garmin op vermijd snelwegen, richting de andere kant van het park. We slingeren door de prachtigste kleine weggetjes, met veel boederijtjes, heel veel koeien, veel huizen met oude auto's voor de deur ... O o, zo'n klein oud pickupje uit de jaren '60 of zo, wat zouden wat dat graag op de kop tikken en laten verschepen. Geweldig zijn ze! Tot

onze verbazing zien we onderweg nog boeren hooien, tja, het is wel half oktober, maar het is ook dik 25 graden hier, dus waarom eigenlijk niet? Regen hebben ze al in geen tijden echt gehad.

We rijden door Luray en rijden weer het park in, deze keer gaan we onder de Skyline Drive door om aan de andere kant van de berg met een noodgang af te dalen. Tjonge, dat gaat hard naar beneden hier.

We rijden door het kleine dorpje Washington, VA, waar volgens mij alleen maar kunstgaleries bestaan, mooi, maar snel gezien. Onze bedoeling was om via Great Falls naar 'huis' te rijden, maar voor Washington DC knallen we al weer dik in de files. Het wordt donker, dus we zetten Great Falls uit ons hoofd. We hebben vele uren gereden vandaag en de vermoeidheid slaat bij ons allebei genadeloos toe. Albert baalt van de file en heeft het gehad, ik baal vooral van de rug en die k*tauto! We rijden naar het Holiday Inn waar we gisteren de auto opgehaald hebben en eten daar in het Moose Creek Steak House een prima New York Sirloin met verse mais en een gepofte aardappel. We maken gebruik van hun saladebar en hebben geen ruimte meer voor dessert. Om acht uur zijn we terug in onze hut op wielen en hebben we het ook eigenlijk wel gehad voor vandaag. Albert ziet er vreselijk tegenop om met openbaar vervoer naar DC te gaan. Heen is niet erg, maar terug, als je moe bent en er echt door zit, moet je wachten op metro, op bus, brrr. We spreken af terug een taxi te nemen indien nodig, maar ik waag er toch nog maar even een berichtje aan Petra aan. Zij mailt terug dat we prima bij Union Station kunnen parkeren en vandaaruit een toerbus kunnen nemen door de stad. We besluiten niet te vroeg te gaan en onze rust te nemen. Liever nog een toer bij 'lichtjes' vanavond, dan weer in het drukke verkeer rond de spits terug te moeten. En van 's morgens vroeg tot laat in de avond in de stad is toch geen haalbare kaart. We zitten dus nu nog lekker in de hut en gaan ons zo eens opmaken voor Washington DC!

Bezoek aan Washington DC

Posted on [17 oktober 2007](#) |

Allereerst wil ik vandaag eens vertellen hoe wij het toch deze vakantie getroffen hebben met het weer! EÃ©n koude, regendag in Mexico, NY en verder is het continue prachtig weer geweest. Vandaag hadden we weer temperaturen van 80 graden Fahrenheit, zo'n 28 graden Celcius. De hele dag hebben we buiten doorgebracht, geweldig. Vanmorgen hebben we weer tot half negen geslapen, het ligt hier zo lekker. Je hoort hier de auto's over de Interstate gaan, maar dat klinkt voor ons te vertrouwd denk ik, we slapen er prima op.

We bellen met Esmee en na het telefoontje stuur ik haar mentor een mail. Haar school voert een streng beleid wat verzuim betreft, maar nu blijkt dat de onderwijsassistenten die het verzuim bijhouden willen dat ze nablijft, een hele periode. Ze geloven niet dat ze juist nu een hele week ziek kon zijn, omdat wij er niet zijn. Ik ben pissig, ik heb heel duidelijk van tevoren haar mentor op de hoogte gesteld van onze afwezigheid en ook te kennen gegeven wie verantwoordelijk is voor Esmee in die tijd. Coby heeft haar keurig ziek gemeld en is met haar naar de dokter geweest, maar de dames vinden dat ze niet alleen thuis kon zijn in die periode, zonder controle. Ik krijg vandaag al een mail terug van de mentor, dat hij het zal oplossen. Mooi!

Na weer rustig aan opgestart te zijn, zijn we rond 11 uur naar Washington DC gereden. We besloten de gok te nemen en gewoon met de auto naar Union Station te gaan. Daar aangekomen zagen we heel veel parkeerterreinen, maar de meesten waren voorbehouden aan medewerkers van de regering. Na goed kijken, zagen we dat we ook boven het station in de parkeergarage konden staan. Misschien niet de goedkoopste oplossing, maar wel de makkelijkste. We stonden zo binnen een half uurtje na vertrek van de camping midden in DC en nog op een prima plek ook. We konden zo naar beneden wandelen en via roltrappen kwamen we vanzelf bij de ticketverkoop voor de Open Top Bustour, precies waar we naar op zoek waren. Wat is er nou mooier dan met dit weer op 14 ft hoogte overal bovenuit te torenen in het zonnetje en zo de stad bekijken? Niet veel volgens ons!

En zo reden we om een uur of een door Washington DC met de dubbeldekkerbus. We hebben ons wijselijk helemaal achterin genesteld, zodat we van niemand last hadden. We verbazen ons over de hoeveelheid groen in de stad, maar zeker ook over de hoeveelheid politie. Dat hier veel politiecontrole zou zijn, hadden we wel verwacht, maar zoveel ... ongelooflijk. Waar je ook kijkt zie je politie-auto's, motoren, agenten, alles is politie. We zitten dan ook vlak bij het Capitool. De afstand van Union Station naar het Capitool is misschien een 700 meter. De tour gaat langs de Mall met veel beroemde gebouwen, monumenten en dure hotels. We hebben intensief naar het commentaar van de tour geluisterd, maar eerlijk gezegd zou ik nu heel veel weer door elkaar halen. Voor goede informatie over Washington DC kan je beter Petra's blog erop naslaan. Wij hebben in elk geval genoten in het zonnetje! Deze stad is inderdaad groen, ruim en nergens vies. Vaak zijn grote steden zo vies, maar zelfs bij het binnenrijden van de stad door de buitenwijken viel het ons op hoe ontzettend mooi schoon het hier overal is.

We besluiten bij stop nr. 14 uit de bus te gaan. Petra had ons wat lunchadresjes geadviseerd, maar zowel het American Indian Museum als de National Gallery zitten achterin de tour. Ik ga bijna van mijn stokje en houd al een tijdje mijn bloedsuikers op peil met een flesje vruchtensap wat Albert op het station al voor me gekocht heeft. We besluiten te gaan lunchen in Georgetown. Georgetown 'stikt' van de mooie kleine winkeltjes, oudere huizen en heeft duidelijk 'sfeer'. We komen terecht bij het Peacock Café en genieten daar van een uitstekende lunch. Albert neemt een salade vooraf, ik ga voor de aspergesoep als soep van de dag. Als hoofdgerecht nemen we allebei een 'free range chicken breast' met de onvermijdelijke frietjes. Vanaf het terrasje bellen we Peet op de praktijkschool in Oenkerk, daar gaat het prima. Roos, leuk dat je onze blog leest! Daarna ook maar even met Saskia gebeld, dan hebben we ze alledrie weer even gehoord. Ze doen het prima thuis, Saskia heeft volgende week ook lekker vakantie, leuk voor de meiden, samen.

We lopen naar de volgende halte van onze bus en moeten daar een behoorlijke tijd wachten. Gelukkig is het niet saai, het is de tijd dat de schoolbussen door de stad rijden en dat blijft voor ons toch een bijzonder gezicht. Naast ons loopt een kanaaltje en tot onze verrassing gaat daar ineens een ouderwetse trekschuit voorbij. Ik kan de schuit fotograferen, het muildier wat op het jaagpad ernaast trekt, is wat lastiger, maar ik 'pak' hem wel.

Na deze stop gaat de bus onder andere naar Arlington, waar de beroemde begraafplaats is waar heel veel Amerikaanse beroemdheden begraven liggen. John F. Kennedy bijvoorbeeld, evenals zijn echtgenote Jacky, maar ook bijvoorbeeld Glen Miller en natuurlijk ontzettend veel oorlogsslachtoffers. De bus stopt alleen op de parkeerplaats en het is voor ons te laat om nog uit te

stappen, dan komen we niet meer met de bus terug. Wellicht vinden we morgen toch nog tijd om hierheen te gaan, zo niet, dan weten we nu al dat we hier ooit terug moeten komen, er is teveel wat we niet gedaan hebben. Ach, Washington zou perfect in onze nog altijd op het verlanglijstje staande coast-to-coast-trip passen!

De brug tussen Arlington, Virginia en Washington DC is trouwens vreselijk als je bovenop zo'n bus zit, ik dacht echt dat mijn hoofd eraf zou waaien! Op andere plaatsen moest ik (ik zat rechts in de bus) regelmatig uitkijken dat ik niet een gigantische tak tegen mijn hoofd zou krijgen. Verder ging het gelukkig goed!

We vervolgen onze weg langs veel oorlogsmonumenten en komen dan rond vijf uur weer aan bij Union Station. We nemen bij Starbucks een heerlijke Caramel Frappuccino (jammie Annie, hij was heerlijk!) en lopen dan nog een stuk op richting Capitool. We verwonderen ons over het park tussen deze twee grote stedelijke gebouwen, het wemelt er werkelijk van de eekhoortjes. Verder valt vooral het aantal mensen in Indiaase kledij op, van heel kleurige mooie gewaden voor dames, met een bepaald soort 'schort' erover tot mensen in rode gewaden die doen denken aan de periode van Baghwan (hoe schreef je dat nou toch?). Vanavond lezen we op [Nu.nl dat Bush met de Dalai Lama](#) in het openbaar is verschenen, aha, dat was het dus! Die heeft precies zo'n zelfde rood kleedje aan!

Tja, en dan? Eerlijk gezegd zijn we moe, te moe om in de stad te blijven hangen. Ik heb pijn in mijn rug van die rotauto en Alberts schouder gaat pijn doen. Tijd om verstandig te worden en weg te gaan. Het is natuurlijk wel weer tijd om midden in de spits terecht te komen, dus nemen we de gok en vertellen we Garmin dat we geen snelweg willen zien. Dat levert een heel erg leuke rit op door veel buitenwijken, met typische huizen met van die ijzeren trapjes aan de voorkant en veel mensen op balkonnetjes. Gaaf! Het parkeergeld was trouwens maar 15 dollar, veel goedkoper dan in Boston.

Voor we teruggaan naar de camping slaan we bij de supermarkt op de hoek nog wat vers fruit en brood in. Diner zien we niet meer zitten, de honger is helemaal over na de lunch en de lekkere Frappuccino. We redden ons vanavond wel met lekker aardbeien, ananas en ijs met slagroom.

Great Falls en heerlijke mensen

Posted on [18 oktober 2007](#) |

Bah, alweer de laatste dag hier in de omgeving van Washington DC. Ik had Petra moeten geloven en veel meer tijd voor deze omgeving moeten uittrekken. Want al zijn wij geen stadsmensen, hier is nog veel meer te zien dan alleen maar stad. Een dagje Baltimore met zijn Inner Harbor, flaneren in Annapolis, een bezoek aan Mt. Vernon en de geschiedenis van George Washington, Arlington Cemetery ... tja, hier moeten we terug komen. Al is het alleen maar om bij Petra en Rick terug te komen, want wat hebben wij enorm met hen genoten weer vanavond! Na de kennismaking maandag voelde het vandaag alsof we bij oude vrienden op bezoek gingen die we al jaren kennen. Maar daarover straks meer.

We begonnen de dag huishoudelijk. Ik neem altijd graag de kans waar om mijn was te doen op campings waar ik niet alles mee hoeft te zeulen, dus waar ik een auto heb. Vanmorgen stond dus de Chevy al op tijd volgeladen met drie trommels wasgoed en het tasje met wasmiddelen, drogerdoekjes en mijn kwartjespot. Het is een heel avontuur hier op de camping zeg. Er is een enorme laundry met 19 wasmachines en evenzoveel drogers, daarnaast zit een filmruimte met een enorm tv-scherm waar wat kids televisie zitten kijken, er is een tafel voor computergebruik en een volledige snackbar. Ik heb mijn laptop meegenomen om foto's te uploaden, want de verbinding in de camper viel gisterenavond geregeld weg. Hier gaat het werkelijk als een speer. Als ik een tijdje zit komt Albert en we nemen allebei een lekkere beker koffie. Rond half elf is alle was gewassen, droog en gevouwen en kan alles de kast in.

Wij vertrekken daarna naar Great Falls, het Nationale Park waar we op Petra's blog zo vaak over lezen. Eerst eten we in het dorp Great Falls een snelle lunch en dan is het op naar de Potomac River. Deze rivier stroomt langs Washington en net voor Great Falls is een dam. Het grootste gedeelte van het drinkwater voor de stad wordt hier apart gehouden. We lopen een stuk langs het pad langs de rivier en gaan dan een stuk terug, naar het visitor center. We kijken bij de drie uitkijkpunten naar de watervallen in de rivier en zijn stil van zoveel moois. Een mevrouw naast me vertelt me dat we een uniek beeld hebben vandaag. Het is hier al wekenlang droog en daardoor staat het water in de rivier extreem laag. Zij heeft het nog nooit zo laag gezien en veel van de rotsen die wij nu zien, zitten normaal volledig onder water. Mooier dan dit, kan niet, zegt ze. Wij geloven haar graag. We brengen hier zeker twee uur door in totaal, kijkend, genietend, fotograferend.

We zien aan de andere kant van de rivier mensen op een loopbrug kijken, dat is de Maryland-kant van het park. Daar loopt het kanaal wat de trekschuiten helemaal vanaf het Noorden naar Georgetown brengt, waar wij gisteren zo'n schuit zagen. Op die manier werden vroeger de produkten van het land naar de stad gebracht. Dit gebied is zo rijk aan geschiedenis, geweldig.

We verlaten Great Falls en rijden langs prachtige, enorme huizen naar Tysons Corner. Bij Macy's kopen we een mooie reistas voor onze extra spullen, we hebben geluk, er gaat 50 procent korting af. Daarna gaan we naar Target om nog wat boodschappen te doen.

Tegen half zes arriveren we in Vienna bij Petra, waar we lekker buiten op het deck wat drinken en genieten van de capriolen van hun hond Cosmo. Cosmo is druk met de hond van de burens.

Om zeven uur zijn we bij Clyde's, een bijzonder mooi restaurant waar Petra en Rick ons uitgenodigd hebben voor het diner. Het gaat niet allemaal van een leien dakje, maar Petra heeft dat beter beschreven dan ik dat kan in [haar blog](#). Voor wie wil weten hoe gezellig en ontspannen het vanavond was, lees maar hoe zij het vond (en kijk naar de foto), ik sluit me helemaal bij haar woorden aan. Soms wonen mensen gewoon te ver weg!

Perfect voorbeeld ook trouwens van Amerikaanse service in het restaurant, gaat er iets mis, los het dan direct op en bied je excuus aan, super! Dan hebben we weleens [anders](#) meegemaakt!

Lieve mensen, het wordt een korte blog, maar het is laat, we zijn moe en morgen moeten we om 9 uur de Chevy al weer gaan inleveren. We gaan via Annapolis naar West Chester rijden, een wat langere route dan via Baltimore, maar we hopen op een mooi landelijk stuk. Tot morgen!

Opruimdag

Posted on [20 oktober 2007](#) | [8 reacties](#)

Vandaag is een saaie dag voor onze bloglezers denk ik. Zo'n dag zit er elke keer weer tussen, want de laatste camperdag bestaat eigenlijk altijd uit zo dicht mogelijk naar het verhuurstation komen en opruimen. We waren vanmorgen al vroeg op, het was wennen om de wekker weer te moeten zetten. Om zeven uur ging het alarm op Alberts telefoon en ik dacht Ã©cht dat het pas midden in de nacht was. Viel dat even tegen zeg.

Na een yoghurtje, koffie en even Internetten, stonden we om half negen naast de camper. De Chevy was uitgemest, de camper weer netjes en rijklaar en om kwart voor negen leverde ik de Chevy in bij Avis. Kregen we daar gezeur zeg. We hebben de auto meegekregen met de tank op 7/8 vol, zegt ze. Nou ja, wij vonden het eerder 3/4, het zal een streepje schelen. Ik vraag dus of we bij kunnen betalen. Dat kan, maar haar benzine kost 7 dollar per gallon! Nou, laat maar, dan ga ik wel even tanken aan de overkant, een gallon of twee zal voldoende zijn zegt ze. Ik stap pissig in die auto en Albert blijft bij de dame op het kantoortje. Hij haalt verhaal en vraagt waarom dit zo moet. Waarom niet gewoon een volle tank en afgetankt terug? Hier krijg je altijd discussie over. Ze zegt dat Avis op de vliegvelden eigen benzinepompen heeft, maar dat zij elke liter die ze tekort komt als filiaalhouder uit eigen zak Ã©n met eigen creditcard moet tanken. Niet te geloven eigenlijk, maar het maakt wel haar standpunt begrijpelijk. Zij adviseert ons voortaan altijd om een volle tank te vragen om misverstanden te voorkomen. Ik ben ondertussen gaan tanken, tussen de sirenes door want de brandweerwagen en rescue-geval vlogen vlak langs me heen bij het stoplicht.

Om negen uur zijn we weg uit College Park. We hadden bij Petra al besloten om niet via de stad Baltimore te rijden maar te kiezen voor de wat langere, maar veel rustigere route via Annapolis en de staat Delaware. We rijden al snel de drukte van de stad uit en als wij bij Annapolis over de enorme Bay Bridge zijn, lijkt het een totaal andere wereld. De gigantische tolburg bestaat uit twee aparte bruggen, het tegemoetkomende verkeer rijdt zo'n 50 meter van ons vandaan. Aan de Eastshore van Maryland zien we vooral landbouw, een lange stille weg en af en toe een boerderij. Op de grens met de staat Delaware staan bij een bedrijf ook een paar gigantische combines, die hebben ze hier wel nodig. In de buurt van Wilmington slaan wij af als we een 'Denny's-bord' zien. Het is inmiddels elf uur en we hebben trek. Albert neemt een Heartland Slam en ik ga voor de French Toast Slam. Het smaakt zoals altijd prima.

Rond half een rijden we de camping op in Coatesville, Pennsylvania. Deze KOA ligt dik twee uur van de camperverhuurder af, maar daar in de buurt was niks fatsoenselijks te krijgen. De reviews waren waardeloos of we moesten voor minimaal 2 of 3 nachten boeken. Dan morgenvroeg maar vroeg op, het is zaterdag, dus moeten we aardig filevrij in Middletown moeten komen.

Het Internet op deze KOA is flitsend snel, dus we kunnen lekker foto's uploaden, we MSN-en een hele tijd met Peet en doen, voor het eerst deze vakantie, allebei een heerlijk middagdutje. Het is zo ontzettend benauwd hier vandaag, het is echt Nederlands zomerweer hier, vochtig en warm. Gelukkig geven ze vanaf morgen schitterend weer op, met maandag in New York maar liefst 27 graden en geen bewolking. Wat wil een mens nog meer in oktober???

Het plentst! 's middags, ongelooflijk, zoveel regen in korte tijd. Ze zullen er superblij mee zijn, want dit gebied lijdt al heel lang onder ernstige droogte. Terwijl ik dit schrijf – het is nu tien over negen in de avond – valt het er plotseling weer heel mals uit. Komt ons niet slecht uit, want het is weer echt weekend. Er zijn heel veel gezinnen met kinderen, er wordt veel gespeeld, gelachen, gevoetbald en er is een super sfeer, maar door de regen zijn de kampvuurtjes in elk geval snel uit. Albert kan heel slecht tegen die rooklucht.

Wij hebben vanmiddag de camper helemaal opgeruimd. Op wat etenswaren en toiletpullen na is alles in de koffers gewerkt. we hebben zelfs de reistas flink vol zitten, dus veel ruimte voor New York-souvenirs is er niet meer. We zijn blij dat we vanaf de camperverhuur een taxi hebben geregeld naar ons hotel in Manhattan.

Na de opruimactie gaan we samen naar de laundry om de laatste was te doen. Kenonne, dat is me hier een eind klimmen en dalen zeg, die hele camping is heuveltjes. Maar vooruit, alles gaat schoon mee en dat is ook fijn.

Voor nu: lekker douchen en op tijd naar bed, dat zal lekker slapen onder de tikkende regen op het dak. Het volgende verslag komt uit het Hilton Garden Inn Times Square in New York City!

Bye bye 'hut', hello New York

Posted on [20 oktober 2007](#) |

Zo, jullie hebben nog wat van me tegoed. Ik was gisterenavond gewoon te lam om nog een verslag te maken. Het was een lange dag en ik had bij het eten drie verschillende soorten alcohol op, volgens mij werkte dat ook wel mee aan mijn lamme gevoel;-)

We stonden gisteren al om half zeven naast ons bed, want we hadden nog een flinke trip te maken voor we bij Road Bear zouden aankomen. Iets wat ik niemand trouwens adviseer, maar in dit geval kon ik gewoon geen fatsoenlijke campground vinden in de buurt. We hebben hier te maken met een aantal

campings die al na Columbus Day sluiten voor het seizoen en anderen profiteren juist van de bijzondere oktobermaand met de herfst, Foliage, festivals en Halloween. Die zien hun weekenden juist vollopen, zeker met dit prachtige weer en weigeren voor een nacht boekingen aan te nemen. Wij stonden dus op dik twee uur rijden van Middletown. Vrijdagavond hebben we op onze kleding en toiletpullen voor zaterdag echt Alles opgeruimd, dus de camper was klaar op dumpen na. Stom genoeg hadden we ook niks voor het ontbijt bewaard, dus gingen we weg op een kop koffie en een beker jus d'orange. Beneden bij de camping was een flinke vuilcontainer en daar is een hoop ingegaan. Je hebt toch altijd dingen over en ook ons heerlijke dekbed hebben we maar weggedaan. In Chowchilla ligt er nog een in de opslag en voor 40 dollar kunnen we moeilijk 50 dollar overgewicht op het vliegveld gaan bijbetalen. En zo rijden we klokslag half acht weg.

Het loopt prima, dat is natuurlijk het voordeel van de zaterdagmorgen, ik had dit niet graag zo op een doordeweekse dag gedaan. Wij rijden via de Pennsylvania Turnpike naar de New Jersey Turnpike en kiezen dan voor de 'binnendoorweg' door New Jersey, we hebben geen zin in de drukte net onder New York met tachtig verschillende tolhokjes. Ook op deze route betalen we trouwens drie keer tol. Wij vragen ons af of dit systeem wel rendabel is. Voor een kwartje tot hooguit 2 dollar (voor RV's, auto's betalen dan nog maar een schijntje) schieten we overal door. We rijden rond half 10 op de afslag Middletown en rijden dan richting Road Bear. En dan gaat het even mis! Er staat een bord dat de weg niet geschikt is voor voertuigen over 12,5 feet. Oeps, wij zijn 13 feet en hebben weinig zin de satellietontvanger of de airco nog even van het dak te rijden. We zoeken een omweg en rijden ons dan vast op een bedrijventerrein wat aan het begin niet, maar aan het eind dus wel afgesloten is met slagbomen met een groot hangslot erop. Er stopt een motorrijder die ziet dat we in de problemen zitten en hij legt ons uit hoe we wel goed terecht kunnen komen. Gelukkig is de weg vrij breed en na een 50 meter achteruit rijden, kan Albert de camper draaien. Een kwartiertje later rijden we langs Road Bear, op zoek naar het Sunoco-benzinestation waar we kunnen aftanken en propaan vullen. Ook dit gaat vlotjes en net na 10 uur rijden we bij Road Bear het erf op. Chris zwaait vriendelijk naar ons en ik loop meteen even naar binnen, naar Diane. Daar zit een behoorlijk chagerijnig stel aan tafel te wachten met de hele tafel vol dollarbiljetten. Mmmm, vreemd .... Ik begroet Diane en geef haar de zwart-wit gevlekte koeienbonte klomppantoffeltjes die we steeds voor de voorruit gehad hebben, weer in de originele verpakking. Ze vindt het geweldig. Met Chris inspecteren we de camper en er is werkelijk helemaal niks mis gegaan, geen centje schade, geen krasje, niets. De generator heeft 16 uren gedraaid en wij hebben 1638 mijl gereden met onze hut op wielen. Met de autokilometers erbij zullen het er toch gauw een 2000 geweest zijn. Ondertussen komt de Amerikaanse dame van het geld tellen weer verhaal halen. Wij zijn niet nieuwsgierig, maar weten graag alles, dus luisteren we schaamteloos het gesprek af. Het blijkt dat ze een leuke band

hebben gehad en te lang zijn doorgereden. De velg is dwars doormidden zowat en dit soort schades moet je betalen, dat is ook vooraf bekend, je krijgt er zelfs een lijst bij. Wij hebben dit trouwens afgedekt door een camperverzekering hier in Nederland, maar vooruit, dat kost ook wat, eerlijk is eerlijk. De dame staat eerst heel boos te doen en gaat dan op de zielige toer. Het komt erop neer dat ze zegt dat ze die 300 dollar niet kan betalen en dat dat ding nog makkelijk gemaakt kan worden (leuk voor de volgende huurder!). De Road Bear-mensen houden vol en zeggen dat ze toch echt de creditcard zullen belasten voor het bedrag, daarvoor betaal je die borgsom vooraf. Mevrouw dreigt hun creditcard te blokkeren, maar ja, dat vindt meneer niet zo'n goed plan, want ze vertrekken een dag later al op een cruise. Nah ja, als je van de ene reis in de andere valt, kan je toch die 300 dollar wel missen, lijkt mij?

Diane handelt ondertussen onverstoord onze zaken af. Wij hoeven alleen de generatoruren te betalen en verder niks en we krijgen haar kaartje mee voor een eventuele volgende trip. Altijd handig om persoonlijk contact te kunnen opnemen, buiten het hoofdkantoor in Los Angeles, we hebben ook het persoonlijke telefoonnummer van Aldie in San Francisco. En zo is het 11 uur en staat Adam voor de deur, de man die voor Road Bear regelmatig mensen in Manhattan aflevert. Met wat proppen krijgen we al onze bagage in zijn auto en rijden we heerlijk relaxt achter in zijn auto naar New York City. Adam is een gezellige prater en geeft veel toelichting bij alle punten waar we langs rijden. We rijden door de Holland Tunnel onder de Hudson River door en zijn dan toch echt in Manhattan. We kijken onze ogen uit. Dit is echt een 'net als in de film-gevoel'. Er liggen enorme cruiseschepen in de haven, maar wat ons vooral zo opvalt zijn toch die grote hoge gebouwen met die vluchttrappen aan de zijkant. De skyline was al geweldig om te zien, maar als je hier echt rondrijdt, voel je je heel klein en toch heel opgewonden.

Adam zet ons precies voor de deur van het Hilton Garden Inn Hotel af en we worden door een bell boy geholpen met onze bagage. We betalen Adam en gaan dan inchecken. Ik ben een tijdje geleden Hilton Member geworden en dat is gewoon heel handig, alle gegevens zijn bekend en zoals nu, we zijn twee uur voor inchecktijd binnen, is je kamer al klaar, juist omdat je 'member' bent. Ik krijg ook keurig van tevoren nog mailtjes met de vraag of we extra kussens, fruit of andere zaken op de kamer willen. De bell boy brengt ons naar de achtste verdieping, waar we kamer 804 hebben. Leuk detail na het kenteken van de camper, wat ook eindigde op 804. Zodra we binnen zijn, de kamer bekeken hebben en daarmee erg tevreden blijken te zijn, vertrekken we weer, want we vallen om van de honger. In Café Pigalle, naast en behorend bij het hotel, genieten we van een uitstekende lunch. Zoals de naam al aangeeft is dit een restaurant wat wat Frans getint is. Albert eet er een

baguette met ham en brie en ik ga voor de bagel met gerookte zalm en cream cheese. Het was heerlijk! We zaten binnen, maar naast van die volledige openslaande vouwdeuren, zodat we eigenlijk gewoon op straat zaten en heerlijk mensen konden kijken. Tjonge, wat een diversiteit van mensen in zo'n stad. Ze lopen allemaal stevig door. Het barst hier van de taxi's, limousines, fietskarretjes voor toeristen en truttige hondjes die uitgelaten worden (door de uitlaatservice??). Na de lunch lopen we een paar blokjes om. We zitten precies 1 straat achter Broadway en Times Square en zo'n blok is een meter of 80, schat ik. Midden in de stad dus, geweldig! Op Times Square zien we alle bekende grote lichtreclames, de lichtbalk met beurskoersen en kunnen we het niet laten bij M&M's binnen te stappen. Wat gaaf! M&M's kopjes, bekers, truien, knuffels, sleutelhangers, handdoeken, dekens, kerstballen en nog wel 1000 andere dingen stralen ons tegemoet. Gigantische kokers met miljoenen M&M's in allerlei combinaties, alles is te verkrijgen, zolang het M&M's is. Zo leuk! Ik koop twee paar oorbelletjes. We lopen terug naar het hotel, want de laatste dagen zijn pittig geweest en we weten dat we het een tijdje rustig aan moeten doen. We rusten een paar uurtjes en zo rond half zeven lopen we weer op straat. Het is al snel donker en dan is Times Square nog specialer, we genieten met volle teugen. We eten bij een Italiaanse restaurantje in een kelder, heel sfeervol met supergoed eten en bijbehorende prijzen;-) Tja, this is New York! Albert bestelt cocktails vooraf (Sex in The City), we drinken rode wijn bij het eten en nemen na het dessert nog koffie met Amaretto. Niet zo'n mini-likeurtje als we thuis weleens hebben, maar een gigantische bel. Tjonge ... die klapt erin zeg! We komen rond half negen terug op onze kamer, internetten nog wat en kijken wat we vandaag kunnen gaan doen, maar eigenlijk ben ik 'af', doodmoe!

Nu gaan we douchen, aankleden, ontbijten en dan gaan we eens een kijkje nemen in Central Park!

Central Park en Avondtour

Posted on [21 oktober 2007](#) |

New York is amazing! New York is echt anders dan welke stad dan ook. We hebben toch al best wat grote steden bezocht, maar konden ons niet voorstellen dat deze stad zo anders zou zijn. Is het de herkenning van al die bekende dingen van televisie? Het 'net-als-in-de-film-gevoel' is heel sterk. Annie schrijft het al: 'de stad komt vanzelf over je heen' en zo is het.

We zijn gisteren na een heerlijk ontbijt hier in het restaurant bij het hotel te voet naar Central Park gegaan. De conciërge van het hotel heeft ons een kaart meegegeven en vertelde dat het goed te doen was. En dat was het ook inderdaad, het was een minuut of tien lopen en daar waren we dan. Aan de

rand van het park wemelde het van de fietsverhuurders, mensen die je met een fietskar willen rondrijden en natuurlijk aanbieders van allerlei 'meuk'. Wij hebben alles beleefd geweigerd en zijn het park ingelopen. We hebben niet de intentie om het hele park door te wandelen, want dat lijkt een onmogelijke opgave, het is gigantisch groot. Wij zijn nog geen 100 meter het park in en vreemd genoeg is het stadsgeluid verdwenen. Geen gillende sirenes, geen toeterende motoren en geen motorgeluiden. Ongelooflijk. Met ons zijn er nog veel meer mensen in het park. De weg aan de buitenrand van het park wemelt van de hardlopers, fietsers, skaters en zelfs van die lange ski's op wiel'tjes met stokken zien we. En hard dat die lui gaan, het is echt uitkijken met oversteken. We brengen zeker vijf uur door in en rond het park. We zien precies wat je leest over Central Park en wat je ook wel op TV ziet. Mensen slapen heerlijk in het gras in het zonnetje, er zijn stelletjes die samen genieten, hele gezinnen met een picnic, veel mensen met hondjes die spelen en rennen en veel spelende kinderen. We komen langs diverse speeltuinen, een honkbakveldje, een grote carroussel met orgelmuziek, de grote botenvijver met radiografisch bestuurbare bootjes en straatartiesten. En iedereen is zo anders, opa'tjes die vanuit hun rolstoel hun bootje door het water laten glijden, muzikanten die hun gitaar, mondharmonica, saxofoon of wel instrument dan ook bespelen, levende standbeelden, het is er allemaal.

De mensen variëren van zwervers die de vuilnisbakken leeghalen, tot

sportievelingen die duidelijk komen om te joggen of fietsen, tot de chique van New York die loopt te flaneren op hoge hakken en in strakke jurkjes. Oude mannen zien we, met keurige donkerblauwe blazers en onderscheidingen erop, met van die shawltjes om. Oma in de rolstoel, met keurige kleinkindertjes erom heen. Maar ook hele relaxte gezinnen in spijkerbroek en met de hond mee, gewoon lekker genieten van de bomen, het gras, de natuur in een stad vol steen. Niemand schijnt haast te hebben en dat is wellicht nog het grootste verschil met de stad waar iedereen hard loopt en de auto's continue vliegen en toeteren. Op een bankje naast ons zit een pover uitziende man een continue verhaal af te steken over het onrecht van de wereld, zijn verloren gegaande liefdes, zijn kijk op Amerika en zijn ongenoegen. Mensen kijken naar hem, schudden hun hoofd en lopen verder, tot een jonge, donkere vrouw met dreadlocks en een dikke wintermuts op naast hem gaat zitten en hem aanspreekt. Hij is in eerste instantie boos dat ze zijn relaas onderbreekt, maar begint dan wel met haar te praten. Als wij een kwartier later opstaan, zijn ze in een geanimeerd gesprek. Zo mooi.

Het is warm, zo'n 26 graden, de zon staat laag en dat is vervelend als je naar het zuiden loopt, je ziet dan ondanks je zonnebril weinig. We lopen een heel stuk naar het noorden langs de buitenkant van het park, nadat we eerst een uurtje in de kleine dierentuin hebben doorgebracht. We lopen over 5th Avenue, waar de puissant rijke mensen wonen. Een mevrouw komt thuis, parkeert haar grote auto op een gereserveerde plaats midden voor een chique flat en de huisbewaarder komt met een grote kar en haalt haar aankopen uit de auto. Niks chiques, gewoon toiletpapier en dergelijke zien we ertussen. Maar ik denk niet dat mevrouw dat zelf naar boven hoeft te sjouwen. We zien in dit stuk op hele hoge gebouwen grote bomen en veel meer groen, waarschijnlijk van dakterrassen. Het moet een fortuin kosten om hier te wonen, aan de auto's is ook wel te zien dat men het hier niet hoeft te doen met een pover maandloontje.

We hebben zelfs nog een rondje in een koetsje mee gereden. Nou, dat is wat hoor, Albert achter een andere knol dan zijn eigen Janssen!

Tegen een uur of vier verlaten we het park, we hebben zo enorm genoten van het bekijken van hoe New York op zondag zijn ontspanning zoekt in deze oase van groen, dat we gewoon de hele dag hier hebben doorgebracht. We lopen terug naar het hotel en hebben geen voeten meer over uiteindelijk, maar het was absoluut de moeite waard.

We nemen een paar uurtjes rust en gaan om zes uur weer op pad. We lopen een blok en staan dan bij de bussen van Gray Line. We kopen kaartjes voor alle 'loops' waar we 48 uur over kunnen doen. We beginnen vanavond met de

‘Night Tour’, de tour die door donker New York voert. We zitten bovenop de bus, die afgeladen vol is op het bovendeck en rijden door allerlei wijken. Debra, de mevrouw die ons alles vertelt over New York, is een goede spreekster, we hebben veel plezier van haar commentaren en achtergrondinformatie over de New Yorkers. Hoogtepunt van deze rit is de rit over Manhattan Bridge, vanwaar je geweldig uitzicht hebt over de verlichte Brooklyn Bridge met daarachter de Skyline van New York. We rijden rond in Brooklyn, komen nog langs de wijk waar de Cosby-show werd opgenomen en zie in de verte het vrijheidsbeeld, de geweldige verlichte veerboot van Staten Island en genieten met volle teugen! Het blijft heerlijk weer, hoewel we op de bus wel een vest aangedaan hebben. We rijden zo’n tweeënhalp uur rond en vinden deze tour een absolute aanrader!!

Na afloop is het dik half tien en we hebben weinig zin om nog ver te lopen voor een maaltijd, dus kiezen we lekker makkelijk voor Pigalle, het restaurant bij het hotel. Misschien saai, maar het is wel een erg goed en gezellig restaurant! We eten er uitstekend en drinken er allebei twee (verschillende) Belgische biertjes bij. Om half elf rollen we onze kamer in. We zijn te moe om nog wat te doen en slapen binnen tien minuten!

Nu is het rond negen uur in de morgen, ik ben niet meer moe, maar voel wel mijn linkerenkel steken. Dat wordt dus weer een busdagje vandaag. Op de agenda staat de Downtown Loop. We willen naar Wall Street, Ground Zero en Wellicht een rondvaart maken rond Ellis Island. We denken allebei dat er te weinig tijd zal zijn om op het Empire State Building te gaan en misschien ook voor Ellis Island. We hebben gewoon niet de energie om ergens twee uur in de rij voor te gaan staan, hoe mooi het ook is. We genieten liever van dingen die wel toegankelijk zijn en nee, we staan niet om acht uur al buiten ‘s morgens. We hebben een duur betaald bed en genieten daar met volle teugen van;-) Er zou trouwens vandaag een taxistaking zijn in heel New York, maar er blijken nog wel wat taxi’s te rijden en vooral op Manhattan zijn er veel chauffeurs die niet staken. We zijn benieuwd wat we ervan gaan merken!

Touren door Manhattan

Posted on [22 oktober 2007](#) |

Dit bed is echt te lekker hier hoor, ik wil mijn bed niet uit ‘s morgens. Ondanks de geweldige stad New York die op ons wacht, draai ik me liefst nog een paar keer om als Albert zegt dat hij koffie heeft gezet. Geen wonder trouwens, want de koffie die hier op de kamer gezet kan worden is niet te z**pen. Zurig, bah.

Toch reden om uit bed te komen, want beneden is de koffie heerlijk. Ik had jullie nog een blog beloofd en daarbij moesten er ook nog wat foto's geupload worden, dus eer we beneden waren was het weer half tien. Pigalle bevalt ons prima, dus ons ontbijt hebben we weer daar genuttigd. Ik heb me deze keer eens heel netjes gedragen met yoghurt en muesli (granola hier). Om kwart over tien stonden we in de rij voor de Gray Line bus, wat ons aardig tegenviel, want pas om 11 uur reed dat ding weg. We hadden gelukkig wel plaatsen helemaal achterin, zodat we niet opgepropt hoefden zitten. Voor ons zat een Nederlands echtpaar wat met drie tieners op stap was. Het was hun eerste keer in Amerika en ze waren duidelijk nog wat onwenning. De mevrouw vond de vliegreis vreselijk en wist niet of ze ooit nog terug kwam. Nou, ik wel hoor, ik heb ook leukere hobby's dan vliegen, maar Amerika is Amerika.

De Downtown Loop brengt ons door heel veel wijken: Soho, Little Italy, Chinatown, Greenwich Village, het Financial District, langs Ground Zero (wat ze hier trouwens consequent de World Trade Center Site noemen), Battery Park en nog veel meer. Het duurt dik twee uur en we kijken onze ogen uit. Het gaat te ver om hier te vertellen wat we allemaal gezien hebben, maar het is weer enorm genieten, bovenop die bus in de zon. Het blijft extreem warm voor de tijd van het jaar en ook op het nieuws hier komen ze er niet over uit gepraat. Zelfs 's avonds laat is het nog dik 20 graden, dus ook de avonden zijn heerlijk.

Na deze tour gaan we even terug naar het hotel, maar besluiten we eigenlijk meteen met verse batterijen voor de camera's weer te vertrekken. Ik loop eerst een paar deuren verder binnen, op nummer 778, wij zitten op 790. Ik heb werkelijk de hele reis uitgekeken naar een winkel met baby Levi's spijkerbroekjes voor Hieke en waar vind ik ze? Een paar deuren verder, te kust en te keur! Ik koop de gewenste Levi's 517 Flare voor een meisje van één jaar en twee jaar. Twee hippe broeken voor Hieke, wat zal ze weer mooi zijn! We lopen langs Starbucks, nemen een Caramel Frappuccino en een koek en gaan in de vrij korte rij voor de Uptown Loop. Deze brengt ons onder andere naar de Upper East Side, Harlem, de Upper West Side en langs heel Central Park. Tjee, dat is Å©cht groot. Onze gids vertelt dat het groter is dan de hele staat Monaco! Vooral Harlem is echt 'als uit de film'. De bevolking bestaat waarschijnlijk grotendeels uit Afro-Americans, de huizen zijn heel karakteristiek en onderweg zien we ook nog een arrestatie. Na twee uur is ook deze tour rond en wij stappen een stuk voor het eind uit, bij de zuid-oost ingang van Central Park. Over 5th Avenue lopen we langs de dure winkels van o.a. Tiffany's en Cartier richting Times Square. Dat laatste vind ik een stuk gezelliger dan de kouwe kak op 5th Avenue. We besluiten lekker vroeg te eten en komen terecht bij Pub & Restaurant Playwright, precies waar de toerbussen mensen uit laten stappen. We vragen een plaats bij het raam op de eerste verdieping (hier zeggen ze second floor) en hebben prachtig uitzicht op de aan- en afrijdende bussen.

Voor de derde avond op rij eten we hier in New York uitstekend. OK, de prijzen zijn on-Amerikaans, maar het zijn ook geen ketens waar we binnen vallen, maar leuke restaurants op de duurste locaties ter wereld. Ik moet hier de laatste dagen regelmatig denken aan een verhaal wat mijn moeder me een paar jaar geleden vertelde. Een neef van me (ik heb er vele, dus ach, ik kan dat hier wel vertellen) had een trip naar New York cadeau gekregen van zijn personeel. Geen ervaren Amerika-gangers, dat moge duidelijk zijn. Ze vonden de stad verschrikkelijk! Hun hotelkamer was vies, er zaten kakkerlakken. Tja, dubbeltje-eerste rang verhaal? Je kon er absoluut niet fatsoenlijk eten, alleen vette troep. Tja, waar stap je binnen? Je kon geen avond uit eten, ze haalden je eten onder je neus vandaan en schoven direct het volgende eronder. Tja, 's

lands wijs 's lands eer. Een leeg bord wordt direct bij je weggehaald, ook al is het niet helemaal leeg, maar ze vragen je altijd netjes of je klaar bent met je gerecht. En wil je wachten met je volgende gerecht, geef dat dan tijdig aan, want het is hier gewoon niet de gewoonte. Wij leren elke vakantie weer bij van de gewoontes hier en vooral leren we om duidelijk te zijn! Zeg wat je wil, vraag wat je niet begrijpt en elke Amerikaan zal je helpen.

Is je Engels niet vloeiend? Helemaal niet nodig, ze begrijpen je ook als het wat minder vlot gaat. Albert spreekt een steeds beter woordje Engels en al is het bij lange na niet zoals het zou kunnen, de Amerikanen begrijpen hem prima.

Wij hebben vandaag weer met volle teugen genoten en vies? Helemaal niet, dit is een prachtige stad! Vanavond hebben we onze broodnodige rust genomen, alle foto's online gezet en morgen gaan we met de metro op pad!

Ground Zero, Wall Street en varen

Posted on [23 oktober 2007](#) | [9 reacties](#)

Tijd om naar huis te gaan. Balen? Nee hoor, als je kan terug kijken op zo'n geweldige vakantie met bijna alleen hoogtepunten, mag je niet mopperen. Het lijkt wel of het weer buiten ook zegt dat het mooi geweest is. Na wekenlang prachtig weer, is het vandaag regenachtig en veel kouder in New York en dat

verandert deze week ook niet meer. De zomer is voorbij, net als onze vakantie. En eerlijk is eerlijk, na drie dagen stad heb ik het weer gezien. Hoe geweldig New York ook is, ik wil weer groen en ruimte om me heen. Morgen knuffel ik mijn kinderen weer en krijgen de paarden een zoen op hun lieve zachte neuzen!

Gisteren was een heel indrukwekkende dag. Al op tijd besloten we niet te ontbijten bij het hotel, niet op de dubbeldekkerbus te gaan, maar op de snelste manier naar lower Manhattan te gaan. Met de metro dus of zoals de New Yorkers zeggen: de Subway. Een gigantische metrostelsel ligt hier onder deze stad, waarvan Manhattan maar een deel is. Staten Island, Queens, Brooklyn en The Bronx zijn de andere 'neighborouhgs' en vooral Brooklyn schijnt heel groot te zijn. Wij stappen op 42th Street op de metro en stappen uit bij Fulton Street. We lopen de straat recht uit en staan dan voor St. Paul's Church, het kleine kerkje wat in het geweld van de aanslagen op 11 september 2001 overeind bleef. We gaan eerst voor een snel ontbijt een deli aan de overkant binnen. Koffie, een broodje en allebei een klein bakje watermeloen en we kunnen er voorlopig weer tegen.

St. Paul's is een Memorial voor de aanslagen geworden. De kerk was een vluchthaven voor de reddingswerkers die in de kerk voedsel, rustplaatsen, massages en veel steun en troost kregen. De hele kerk heeft hoekjes met foto's, met steunbetuigingen in de vorm van brieven, tekeningen, veel brandweeremblemen, knuffels, van alles. Je wordt er heel erg stil van. Pas echt stil wordt je als je op een bankje achter de kerk zit en uitkijkt over de oude begraafplaats van de kerk. Je hebt uitzicht op de plek waar de Twin Towers ooit stonden en ziet foto's van het kerkhofje wat pas twee jaar na de aanslagen weer open ging. Het was bedolven onder de spullen uit de torens, papier, computerstukken en wie weet wat nog meer. Ik kan er niks aan doen, maar de tranen stromen over mijn wangen, daar op dat bankje. Dit is geschiedenis, maar geen geschiedenis van ooit, lang voor onze tijd. Nee, dit heb je zelf meegemaakt, beleefd, de angst gevoeld, ook voor je eigen veiligheid. Vier dagen voor de aanslagen boekten wij onze eerste gezinsreis naar Amerika. De wereld stond stil in die dagen. We lopen naar de World Trade Center Site en staan stil bij de lijsten met namen van de mensen die daar omkwamen. Nietszeggende namen, maar de hoeveelheid namen is indrukwekkend. Ik voel een diep respect voor iedereen die hier op wat voor manier dan ook zijn voetsporen heeft staan. En voor dit land, wat opkrabbelde, misschien politiek gezien niet altijd correct handelt, maar waar ik wel heel veel van ben gaan houden. Amerika, Amerika .... wat heeft dit grote land toch?

We schudden de emoties een beetje van ons af en lopen naar Wall Street. Stil bedenk ik toch dat de mensen op 11 september ook die straatjes door renden,

in volslagen paniek. Op Wall Street kom je in de wereld van bewaking. Overal staan blokkades, veiligheidsmensen, lopen speurhonden en vooral massa's toeristen. Tja, hier gebeurt het ook weer. Dit is het financiële hart van de wereld. Wij leven voornamelijk van ons bezit, hoe raar dat ook klinkt misschien, maar de beurzen zijn dus voor ons erg belangrijk. We maken wat foto's en genieten even van de drukte. Daarna wandelen we richting het water.

We wandelen vanaf de pier waar de ferry naar Staten Island vertrekt naar Battery Park. We kijken een tijdje naar het uitzicht op het Vrijheidsbeeld en naar de boten die er vol toeristen heen varen. Het waait heel hard, er is storm op komst en er staan mooie schuimkoppen op de Hudson. We lopen richting de ingang van de Ferry en zien lange rijen. We hebben eigenlijk geen zin in die rij. We gaan verder naar Pier A. Daar liggen de boten van de New York Waterway. We kopen tickets voor een rondvaart van een uur die ons ook een deel langs de Hudson meeneemt, langs Manhattan. We zien de prachtige skyline nu vanaf het water, maken veel foto's en horen een heel stuk geschiedenis. Het waren de Nederlandse kolonisten die als eersten hier voet aan land zetten en de stad stichten. Nieuw Amsterdam noemden ze die stad, in 1624. Waar nu gigantische wolkenkrabbers staan, graasde toen het vee. Later kwamen de Engelsen en na een veldslag van zes dagen veroverden zij Nieuw Amsterdam. De Engelse koning schonk het eiland aan zijn broer, de hertog van York. En zo kwam New York aan zijn naam, want dat Amsterdam moest natuurlijk verdwijnen.

We varen onder de BMW door, het ezelsbruggertje voor de Brooklyn Bridge, Manhattan Bridge en Williamsburg Bridge en varen dan in snel tempo weer terug. Naar Liberty Island, waar we de groene dame in vol ornaat van dicht bij mogen bewonderen. Lady Liberty is een geschenk van het Franse Volk aan de Amerikanen. Na de Franse Revolutie en de opstand van de Amerikanen tegen de Engelse macht, werden beiden landen zelfstandig en vrij en Lady Liberty staat voor die vrijheid. Ze heeft haar gezicht naar de Atlantische Oceaan en in de tijd dat alle emigranten van zee kwamen in plaats van door de lucht, was zij het eerste wat ze zagen van Amerika. Ze gingen dan aan land op Ellis Island waar alle formaliteiten werden afgehandeld voor iemand het land in mocht. Wie geweigerd werd, kwam nooit verder dan Ellis Island.

Na deze rondvaart wandelen we via Wall Street weer naar de metro. We zijn best moe en gaan terug naar ons hotel. We kopen nog een snel souvenir bij de M&M winkel. Albert heeft barstende hoofdpijn en slaapt een paar uurtjes, ik bewerk de vele foto's die we gemaakt hebben en zet ze online.

Om een uur of zeven wandelen we voor de laatste keer naar Times Square, we kopen wat souvenirs voor de kinderen en eten daarna nog een keer bij Pigalle. Albert geniet van een Boeuf Bourginion, ik eet een uitstekende rib-eye met champignons.

En nu, nu is het woensdagmorgen, we gaan koffers pakken, ontbijten en dan naar Newark! Tot misschien later vandaag of morgen!

Vanuit vlucht KL658

Posted on [25 oktober 2007](#) |

Zo, daar ben ik weer. Keidruk heb ik het gehad op deze vlucht tot nu toe. We hebben bedacht dat het geweldig zou zijn om onze fotoboeken af te hebben voor de Alles Amerika-meeting op 3 november in Beesd. Jawel, 3 november, dat is volgende week zaterdag.

Albumprinter zal moeten meewerken, want ondanks gedegen marktonderzoek voor de vakantie, zijn zij de enigen die de albums zo maken als wij ze hebben willen. Hun levertijd staat op maximaal twee weken, dus het is puur geluk als het gaat werken.

Tot vandaag stond alles tot en met Lancaster online, er moest dus nog heel wat werk verzet worden. We zijn vanmorgen om twaalf uur bij ons hotel opgehaald door een 'private car', een busje waar in elk geval al onze bagage in paste. De conciërge van het hotel heeft dit zo voor ons geregeld. De chauffeur had ons binnen een half uur op Newark staan.

Daar liep het inchecken niet zo vlot. Iedereen moest inchecken aan de apparaten en al bij de tweede handeling kreeg ik een melding dat ik aan North Westpersoneel hulp moest vragen. Onze boeking schijnt ergens kwijt geweest te zijn in het systeem. Gelukkig had ik onze papieren uitdraaien van Tioga Tours mee, zodat de goede man op speurtocht kon. Waar we gevonden zijn, weet ik niet, maar uiteindelijk bleek het na een kwartier te kloppen en zelfs onze gereserveerde stoelnummers 3A en 3B waren nog steeds voor ons.

We zijn na het inchecken naar de business class lounge gegaan en hebben daar rustig zitten internetten en ik heb een begin gemaakt met de rest van het fotoalbum. Ondertussen gezellig op MSN met Claudia heb ik me prima vermaakt. Ook onze kinders kwamen nog even online en zo hoorden we dat de Bossche bollen klaar staan, dat er een gezellig bloemetje in huis gehaald is en dat de stallen en het erf helemaal schoon zijn! Geweldige kids hebben we toch!

We hebben in de lounge gezeten tot onze vlucht werd omgeroepen om te boarden. Newark is een lekker klein vliegveld volgens mij, wij hebben er tenminste weinig van gezien en alles was op korte afstand van elkaar. Nog maar net aan boord, kregen we al te horen dat we enorme wind mee hebben vandaag. De piloot verwacht al om vijf uur te landen op Schiphol, dat is maar liefst een vol uur eerder dan verwacht. Tjonge, ik kreeg het gevoel dat ik wel stevig mocht doorwerken om die albums af te krijgen!!

We hebben het diner gehad ondertussen, was best smakelijk moet ik zeggen. Tussen diner en ontbijt zit een uurtje of drie, schat ik, dat is wel best bijzonder toch? De albums zijn klaar, jawel, die gaan thuis direct naar Albumprinter!

Alles slaapt om ons heen, alleen Albert kijkt film, net als nog een paar mensen geloof ik hoor. Ik ben natuurlijk klaarwakker, ik vind het allemaal wel best. Over ruim twee uurtjes staan we al weer op Schiphol. De chauffeur neemt hier trouwens op dit moment wel een heel hobbelig paadje geloof ik. Turrrrrruuuubbbbuullllentie, tjonge! Vooruit, we komen er vast wel. Even relaxen!

Uiteindelijk zijn we om vijf uur geland, een uur eerder dus. Om half zeven stonden we thuis op het erf! Nu zitten we aan de koffie met de kinderen en zo meteen: slapen!!